

Bilgin Adalı

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

ATLANTİS'İN ÇOCUKLARI 1

HEYECANLI KİTAPLAR
Serüven

2. Basım

CAN
Çocuk

YAŞ

9

10

11

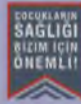
+

Bilgin Adalı

ATLANTİS'İN
ÇOCUKLARI 1

Denizin dibindeki benzersiz dünya

Yaşadığı yere fabrika kurulunca çevre kirliliği ile tanışan Tekin, fabrikanın atıksularına kapılınca kendini Atlantis'te bulur. Tekin, Atlantis'tekilerin teknik donanımı ve arkadaşlarının yardımıyla doğaya zehir saçanlara karşı bir savaş açar.

Tüm hammaddeler laboratuvarında testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR
10.50 TL

ISBN 978-9754

9 789754 719719

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Edtör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Egem Atik
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Recep Eren

Kapak Baskı: Azra Matbaası;
Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar
Sitesi D Blok Kat: 3 No: 3/2
Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası;
Sertifika No: 26699
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş
Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

1. Basım: 2013
2. Basım: 1000 adet, Mayıs 2014
ISBN 978-975-07-1911-0

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2013
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım,
Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Yayıncı Sertifika No: 10758
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

AVRUPA TESİSİNİN DİZİNİ

Bu kitabın sahibi:

.....

Bilgin Adalı (1944-2012)

İlk büyük yolculuğumu Ay'a yaptım. Jules Verne'in "Ay'a Yolculuk" kitabıyla. "İki Çocuğun Devriâlemi" kitabını okuyarak tüm dünyayı dolaşıp serüvenden serüvene koştuğumda, beşinci sınıftaydım. Kitapların evreninde unutulmaz geziler yaparken bir de baktım büyümüşüm. Bu kez gerçek yolculuklara çıktım. Yurdumuzun hemen her yanını, dünyamızın da yarısını dolaştım. Bir gün canım sıkıldı hep günümüzde yaşamaktan. "Zaman Bisikleti" ile zaman içinde yolculuğa çıktım. Sonra da gördüklerimi oturup yazdım. Bir sürü kitabım oldu.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

ATLANTİS'İN ÇOCUKLARI 2, ATLANTİS'İN ÇOCUKLARI 3, ALEV KIZ ANINNA (Aninna'nın Serüvenleri 1), BÜYÜK GÖÇ (Aninna'nın Serüvenleri 2), DÜNYAMIZIN İLK ŞAFAĞI (Çatalhöyük Öyküleri 1), ATEŞİN ÇOCUKLARI (Çatalhöyük Öyküleri 2), BOLLUK VE SAVAŞ (Çatalhöyük Öyküleri 3), ZAMAN BİSİKLETİ (Zaman Bisikleti 1), GEÇMİŞTEN GELEN KONUKLAR (Zaman Bisikleti 2), ZAMANDA KAZA (Zaman Bisikleti 3), BİZİM SOKAKTA ŞENLİK VAR, GENLERİN ŞİFRESİ, GEZGİN, GÜNEŞİ ARAYAN ÇOCUK, HAYVANLARIN ABC'Sİ, KARIYE HAZİNESİ, KRALIN ADALETİ, MEZAR SOYGUNCULARI, SÜMBÜLLÜ KÖŞK, UZAYLILAR GELİYOR, YAVRU ASLAN (Renklerin Kardeşliği 1), ZAMANA AÇILAN KAPI

ATLANTIS'İN ÇOCUKLARI 1

İçindekiler

- Denizin Dibindeki Dünya, 7
Tekin'in İlk Görevi, 21
Birimiz Beşimiz, Beşimiz Dünyamız İçin, 31
Ege'deki Balık Çiftlikleri, 39
Zehirli Atık Tankeri, 48
Allianoi, 65
Nergisli dere'yi Canlandırmak, 75
Karadeniz'de Bulanık Akıntılar, 83
Kalkan Balıkları, 93
Atlantis Tatili Başlıyor, 102

DECLARATION OF INDEPENDENCE

When in the course of human events, it becomes necessary for one people to dissolve the political bands which have connected them with another, and to assume among the powers of the earth, the separate and equal station to which the laws of nature and of nature's God entitle them, a decent respect to the opinions of mankind requires that they should declare the causes which impel them to the separation.

We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness. — That to secure these rights, Governments are instituted among Men, deriving their just powers from the consent of the governed, — That whenever any Form of Government becomes destructive of these ends, it is the Right of the People to alter or to abolish it, and to institute new Government, laying its foundation on such principles and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to promote their Safety and Happiness.

Denizin Dibindeki Dünya

Kimse bilmiyordu ne fabrikası olduğunu... Bir gün birileri geldi ve içinde alabalıkların yüzdüğü, kıyısında nergislerin açtığı Nergislidere'nin az ötesinde inşaata başladı. Kısa süre içinde fabrika kurulup çalışmaya başlamıştı.

Birkaç ay sonra ne alabalık kaldı derede ne de kıyısında açan mis kokulu nergisler... Fabrikanın atıklarıyla çamura dönmüştü pırıl pırıl derenin suları. Belediyeye iletilen şikâyetler bir işe yaramamıştı. Fabrika yetkilileri düzmece arıtma havuzunu gösterip, "Biz atıklarımızı arıtmadan bırakmıyoruz," diyorlardı.

Tekin, bir akşamüstü okuldan eve dönerken oraya geldiğinde, "Toşşş!" diye atıksularını boşaltıverdi fabrika. Akan kirli su, Tekin'i de sürükledi dereye. Çocuk, tüm çabalarına karşın kurtaramadı kendini sudan. Kıyıdaki dallara, köklere tutunmaya çalıştı ama

başaramadı. Derenin, atıklarla balçık gibi koyulaşan suları içinde sürüklenmeye başladı.

Son çabalarını harcadığı sırada, köpük baloncuğu gibi saydam bir şey gelip içine aldı Tekin'i. Bir anda havalanıp onu derenin aktığı Karadeniz'e doğru uçurdu. Tekin, ne olduğunu anlayamamıştı. Heyecandan tir tir titriyordu. İçinde bulunduğu balonun çeperini zorladı. Ama gücü yetmedi onu patlatmaya...

Kirli suyun içinde boğulmak üzereyken kendini

kurtaran bu balon, bir tuzak gibiydi. Çabaları hiçbir sonuç vermedi.

Büyük bir hızla yol alan balon, az sonra denize daldı... Denizin içinde de havadaki kadar hızlı gidiyordu. Bu kadar heyecanı kaldıramadı Tekin. Gözleri karardı ve bayıldı.

Kendine geldiğinde, daha önce benzerine hiç rastlamadığı, çok tuhaf bir odada yatıyordu. Yattığı yatak, anne kucağı gibi sarıp sarmalamıştı onu. Sıcaktı. Duvarlarda çok tuhaf süslemeler vardı.

“Kendine geliyor,” dediğini duydu yumuşacık bir sesin.

“Susun, korkup yeni bir şoka girmesin,” dedi bir başka yumuşak ses.

Tekin yavaşça doğruldu. Çevresine baktı. Kocaman bir salonun tam ortasındaydı yatağı. Az ötede, saçları, sakalları ve giysileri ak, üç adam vardı.

“Neredeyim ben?” diye sordu heyecanla.

“Korkma,” diyerek ağır adımlarla yanına sokuldu adamlardan biri. “Atlantis’tesin. Boğulmak üzereyken kurtarıp buraya getirdik seni.”

“Atlantis mi?” dedi Tekin. Bilgisayarda gezinirken bu konuda birkaç yazı okumuştı. Zamanında küçük bir göl olan Karadeniz’in havzasını dolduran büyük sel baskını sırasında suların altında kalmış, çok gelişmiş bir uygarlıktı Atlantis. Ya da öyle olduğu sanılı-

yordu. Çünkü hiçbir iz kalmamıştı bu uygarlıktan. Bir tek eski söylenceler vardı. Tufan öykülerini anımsadı Tekin.

“Ama siz, tufanla birlikte yok olmuştunuz,” dedi sonunda şaşkınlıkla.

“Hayır,” dedi adamlardan biri, “yok olmadık. Binlerce, on binlerce yıl önce, Anadolu’nun göbeğinde yaşayan bir ulustuk biz. Uzun süreli bir kuraklık dönemi yaşadık. Büyük kralımız Atlas, Anadolu’nun kuzeyinde, şimdi sizin Karadeniz dediğiniz gölün kıyısındaki iklimi daha güzel, toprakları daha verimli, avı daha bol olan bu yöreye taşıdı halkımızı. Buraya “Atlanta” adını verdi. Gölün kıyısına Atlantis kentini kurduk. Yeryüzünün başka yörelerindeki insanlar Taş Çağı’na yaşarken biz yeni buluşlar yaparak Elektron Çağı’na girmiştik. Kentimiz Atlantis, görkemli, yeryüzünde benzeri bulunmayan, ıslıl ıslıl bir kent olmuştu.

Yaklaşık yirmi bin yıl kadar önce, bilim insanlarımız Dünya’nın büyük bir değişim geçirmek üzere olduğunu gözlemlediler. İklimler değişecek, dünyamız birkaç yüzyıl boyunca yeniden Buzul Çağı’na girecekti. Sonrasında başlayacak olan ısınma döneminde ise buzulların hızla erimesi nedeniyle çok büyük depremler, seller meydana gelecek; yeryüzünün görünümü değişecekti. Bu değişimden en çok etkilenecek yörelerden biri de bizimki olacaktı. Buzulların erimesiyle ortaya çıkan sel suları gölümüzü doldurup ta-

şıracık, tüm yurdumuzda su baskınları yaşanacaktı.

Bilim insanlarımızın aklına gelen ilk önlem, kentimizi ve halkımızı daha güvenli olabilecek bir bölgeye taşımak oldu. Ama hangi bölgelerin güvenli olabileceğini kestirmek imkânsızdı. O zaman, bilim insanlarımız, olanaksız gibi görünen bir işi gerçekleştirmek üzere kolları sıvayıp çalışmaya başladılar: Atlantis'i ve çevresindeki toprakları, hiçbir doğal felaketin etkileyemeyeceği bir koruma altına alacaklardı. İki yüz yıllık bir zaman dilimi boyunca çalışarak Atlantis ve çevresini koruyacak manyetik bir küre geliştirdiler. İklim değişiklikleri tüm dünyayı etkilemeye başladığında da manyetik küreyi çalıştırdılar.

İki yüz yıl kadar süren Buzul Çağı'ndan hiç etkilenmedi Atlantis. Ne var ki bilim insanlarımızın öngöremediği bir şey meydana geldi. Büyük depremler nedeniyle, yerkabuğunda çok büyük çöküntüler oluştu. Bugün sizin İstanbul ve Çanakkale dediğiniz yerlerde, kara parçaları yarıp çöktü. Akdeniz'in suları çöküntülerden akarak Marmara Denizi'ni oluşturdu. Karadeniz dediğiniz Atlanta Gölü'nün sularını da yüzlerce metre yükseltti.

Bu büyük değişim Atlantis'i sulara gömmüştü. Kentimize ve halkımıza bir zarar gelmemişti. Ama Atlantis'ten dışarıya çıkmak ya da içeriye girmek olanaksızlaşmıştı.

Bu koşullarda varlığımızı sürdürmemizi sağla-

yacak yeni yasalar oluşturduk. Bilim insanlarımızın, denizin altından yeryüzüne çıkabilmemizi sağlayacak yöntemler geliştirmesini bekledik.

Uzunca bir süre sonra, kentimizi saran koruyucu küreyi olduğu gibi yeryüzüne taşıyacak bir yöntem geliştirildi. Ama yeryüzünde barış ortamı yok olmuştu. Önce köyler, sonra kentler, ardından da devletler sürekli birbirleriyle savaşmaktaydılar.

Biz bu savaş ortamına girmek istemedik. Çünkü Atlantis yasalarının birincisi, bir insanın bir başka insana zarar vermesini kesinlikle yasaklıyordu. Ülkeimizin kurucusu, yüce kralımız Atlas'ın değiştiremez yasasıydı bu.

Denizin altındaki yurdumuzun sağladığı olanaklarla yaşamaktan mutluyduk hepimiz. Yeryüzüne çıkmaktan vazgeçtik. Dış dünyayla olan tüm bağlantımızı kestik.

Binlerce yıl boyunca mutluluk ve bolluk içinde yaşadık. İnsanlık tarihi boyunca yaşanan savaşlardan etkilenmediğimiz için de çok ilerledik. Üstün bir teknolojiye sahip olduk. Yukarıdaki dünyanın, en gelişkin araçlarla bile bulamayacağı biçimde gizledik kendimizi."

"Yani ben şimdi Karadeniz'in altındaki bir kentte mi bulunuyorum?"

"Evet çocuğum... Kentimizi görmek ister misin?"

Yaşlı adam böyle diyerek Tekin'e temizlenip kuru-

tulmuş giysilerini uzattı giyinmesi için. Sonra da elinden tutup onu salonun dibindeki pencereye götürdü.

Tekin, gözlerine inanamıyordu. Buldukları salon kule gibi bir yapının en üst katındaydı. Daha önce gördüğü yerlerin hiçbirine benzemeyen bir kent vardı ayaklarının dibinde. Ağaçlı, çiçekli, yemyeşil bir alan, ufka kadar uzanıyordu. Çeşitli yerlerde, küçük öbekler halinde binalar vardı. Yüksek binaların belli kesimlerindeki teraslarda değişik bitkiler görülüyordu. Bina sayısı inanılmayacak kadar azdı. Tepede, küçük bir yapay güneş parlıyordu. Otobüs, otomobil

gibi hiçbir taşıt yoktu ortalıkta. İnsanlar, beyaz renkli küçük koltuklara oturmuş, havada uçarak gidiyorlardı bir yerden ötekine.

Şaşkınlıktan ne söyleyeceğini şaşırmişti Tekin.

“Bu insanlar nasıl uçabiliyor?” diye sorabildi fısıltıyla.

“Bilim insanlarımız, bor mineralinden yararlanarak yerçekimi gücünü yok eden bir sistem oluşturdular. Sistemi çalıştırdığında istediğin kadar yükselebiliyorsun. Koltuğun kolundaki düğmelerle de istediğin yönde ilerleyebiliyorsun. Çok basit. Bir gün öğretim sana kullanmasını.”

“Peki, şu ileride duran çok büyük mavi şey ne? Bir topa benziyor.”

“O, bizim yaşam kaynağımız. Altımızda çok zengin bor madeni yatakları var. Bor madenini deniz suyuyla işleyip temiz bir yakıt üretiyoruz. Yakıtımızın atığı hidrojen, oksijen ve su buharı oluyor, havaya karışıyor. Yaşam o büyük mavi top sayesinde sürüyor burada. Onlardan on iki tane var kentimizde.”

Tekin'in aklına birden annesi, babası, arkadaşları geliverdi.

“Peki, ben hep burada mı kalacağım?” diye sordu korkuyla.

“Hayır çocuğum,” dedi yaşlı adam. “Seni az sonra geri göndereceğiz. Ama önce biraz konuşmamız gerekiyor.”

Elinden tutup Tekin'i öteki adamların yanına götürdü. Salonun bir köşesindeki masaya oturdular.

"Benim adım Enki," dedi yaşlı adam. Sonra öteki-leri tanıttı, "Bu Sunku. Bu da Atamya. Biz Atlantis'in en yaşlıları ve yöneticileriyiz."

"Çok yaşlı görünüyorsunuz," dedi Tekin.

"Ben tam 357 yaşındayım çocuğum," dedi Atamya.

Tekin'in gözleri heyecanla parladı, "Ben daha on iki yaşındayım!" diye bağırdı.

Yaşlı adamlar güldüler onun şaşkınlığına.

"Senden bir isteğimiz var," dedi Sunku birkaç saniye sonra.

Merakla bekledi Tekin.

"Dünyamız kötü bir durumda," dedi Enki. "Savaşlar, açlık, kıtlık, susuzluk... Yüzlerce yıldır bunlarla baş edilemedi. Şimdi de iki büyük sorun, dünyanın geleceğini tehdit etmeye başladı."

"Atom bombası mı?" diye sordu Tekin.

"Hayır, daha da tehlikeli iki sorun var... Çevre kirliliği ve küresel ısınma. Atom bombasıyla bir kenti, bir bölgeyi yok edebilirsin. Ama bu ikisi tüm dünyayı yok edebilecek güçte. Küresel ısınmanın zararlarını biz bile yaşamaya başladık. Akıntıların yönü değişti. Çevre kirliliği, denizlerdeki oksijeni tüketiyor, balık türleri hızla yok oluyor. Yararlı yosunların yerini zararlı, kızıl yosunlar alıyor. Hem dünyamızın hem

de Atlantis'in geleceği için bunlarla mücadele etmek gerekiyor."

"Çok ileri bir teknolojinizin olduğunu söylemişsiniz. Siz niye mücadele etmiyorsunuz bunlarla?"

"Ah, işte sorun da burada," dedi Atamya. "Biz, yeryüzüne çıkıp bunlara engel olamıyoruz çünkü ileri teknolojimizi gören bütün ülkeler bize düşman olur. Bilgilerimizi ele geçirip öteki uluslar karşısında üstün konuma geçebilmek için bize saldırırlar. Ayrıca yeryüzündeki hastalıklara karşı hiçbir bağışıklığımız kalmadı. Buradan yeryüzüne çıkan bir Atlantisli, kısa sürede hastalanıp ölecektir."

"Onun için yardımına gereksinim duyuyoruz," dedi Sunku. "Kabul edersen yeryüzündeki tüm olumsuzluklara karşı seninle birlikte savaşacağız."

"Ben daha çocuğum," dedi Tekin. "Size nasıl yardımcı olabilirim ki?"

"Seni teknolojimizin en ileri ürünleriyle donatıp eğiteceğiz," dedi Enki. "İstediginde uçabilecek, her türlü silaha karşı kendini koruyabilecek, başkalarının düşüncelerini bile okuyabileceksin."

"Peki, bunun için neden yetişkin birini seçmediniz?"

"Çünkü yetişkinler çocuklar kadar duyarlı değil."

"Eğer kabul edersen seni birkaç kez daha Atlantis'e getirip eğiteceğiz. Sonra da bizim çevre konusunda dış dünyadaki temsilcimiz olacaksın."

Tekin bir an düşündü. Büyük bir sorumluluğu bu... Üstesinden gelebilir miydi? Okulu, dersleri ne olacaktı?

"Elbette üstesinden gelebilirsin," dedi Atamya.

"Okulunu, derslerini de merak etme. Sana vereceğimiz eğitim sayesinde, bir okuduğunu bir daha asla unutmayacaksın."

"Beynimi mi okudunuz?" diye heyecanla bağırdı Tekin.

"Düşünceler radyo dalgalarına benzer. Bu dalgaları algılamayı öğrenirsen başkalarının ne düşündüklerini öğrenebilirsin."

"Ama bu çok kötü bir şey. O zaman herkes başkalarının ne düşündüğünü öğrenir."

"Onun için de kimse kötü şeyler düşünmek istemez."

"Evet... Bu yanını düşünmemiştim hiç..."

"Ne diyorsun?" diye sordu Enki. "Bu görevi üstlenecek misin?"

"Evet!" diye bağırdı Tekin heyecanla.

"Öyleyse," dedi Enki, "akşam, ders çalışmayı bitirip bilgisayarını açtığında, bizden gelecek haberi bekle. Şimdi seni geri göndermeliyiz. Gerektiğinde bizimle haberleşmen için özel bir kalem vereceğim sana. Bununla, herhangi bir kâğıda yazacağın her şey bize ulaşacaktır."

Enki, ışılıtlı, yeşil bir kalem uzattı ona.

Tekin bir anda kendini saydam balonun içinde buldu. Artık korkmuyor, heyecanlanmıyordu. Balon hızla denizin yüzeyine doğru yükselirken merakla balık sürülerini, yosunları, denizanalarını izledi. Denizin altı olağanüstü güzeldi. Bir düş görüyor gibiydi ama rüyada olmadığını biliyordu.

Az sonra, atıksuların içine düştüğü yere gelmişti. Saydam balon, bir anda yok oldu.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu kalem olmasaydı Tekin bu yaşadıklarına inanamayacaktı. Bu deneyimini birileriyle paylaşmak istiyordu ama herkes delirdiğini sanacaktı. Ona inanabilecek tek kişi Aslıhan olurdu herhalde. Ama bu bilgileri sır olarak saklaması istenmişti ondan. Şimdilik Atlantislilerin önerilerine uyacaktı.

Akıllı, duyarlı bir çocuktü Tekin. Çevre kirliliği konusunda gördüklerinden rahatsız oluyor, küresel ısınmayla ilgili haberleri okuduğunda üzülyordu. Bu konuda bir şeyler yapamadığı için de çok öfke leniyordu. Okulda birkaç arkadaşıyla birlikte çıkardığı duvar gazetesinde bu konulara sık sık değiniyorlardı. Ama bir duvar gazetesinin etkisi ne kadar olabilirdi ki? Karşısına böyle bir fırsat çıkması, onu çok mutlu etmişti.

Ama bir çocuk tek başına ne yapabilirdi ki koskoca dünyaya karşı?

Bunu sonraki günlerde görecekti. Hızla eve doğru

yürüdü. Bu sırada, fabrikanın dereye saldığı atıksu-
yun foşurtusunu duymuştu yeniden. Derenin o eski,
temiz ve güzel halini anımsadı. Eğer gerçekten bir
şeyler yapabilecekse bu fabrikadan başlamalıydı işe.

Tekin'in İlk Görevi

Eve gelir gelmez derslerinin başına oturdu Tekin. Zaten az ödevi vardı.

"Ödevlerimi bitirdim," dedi annesine. "Biraz bilgisayarda gezineceğim."

"Bu ne hız?" dedi annesi. "Basketbol oynamaya gitmeyecek misin? Aşağıda toplanmış arkadaşların..."

"Yok anne. Canım istemiyor."

"İyisin değil mi oğulcuğum?"

"Merak etme anne, bir şeyim yok. Canım istemiyor, o kadar."

Hemen odasına çekildi. Masasının üstündeki kâğıtlardan birine Enki'nin verdiği kalemle, "Bilgisayarımı açıyorum," diye yazdı.

Anında bir yazı belirdi kâğıdın üstünde:

"Kulaklığını da tak."

Tekin, bilgisayarını açıp kulaklığını taktı. Birkaç

dakika sonra Atlantisli üç yaşlı bilge adam, bilgisayar ekranında, karşısında duruyordu. Önce bir parça parazitlendi ekran. Sonra düzeldi.

“Önce sana Atlantis’i tanıtacağız,” dedi Enki.

Görüntü bir an için kayboldu. Sonra salondaki pencereden gördüğü kent manzarası belirdi karşısında. Bir ses, bilgi vermeye başladı:

“Manyetik alanın koruması altında bulunan topraklarımız sınırlı olduğu için kentlerimizi yeraltında yapmaya karar verdik. Bu pencereden gördüğün yapıların çoğunu okullar ve araştırma merkezleri oluşturuyor. Asıl kentimiz yerin altında...”

Bu sırada kamera, büyük binalardan birinin içine girerek ilerlemeye başlamıştı.

“Bu binalar, aynı zamanda kent merkezinin giriş kapılarıdır.”

Kamera, asansör gibi bir yerin içine girdi. Ama bildiğimiz asansörlerden çok hızlıydı bu. Bir anda elli beş kat aşağıya indi. Kalın, çelik direklerin üstündeki bir kubbenin altındaydılar şimdi. Her yer, yukarısı gibi ıslıl ıslıldı. Çok geniş olan kubbenin ortasındaki yapay bir güneş aydınlatıyordu her yeri.

En yükseği on katlı olan apartmanlar vardı çevrede. İnsanlar gene ya beyaz koltuklarla uçuyor ya da yürüyen yollarla bir yerden bir yere gidiyordu. Bildiğimiz anlamda hiçbir taşıt yoktu çevrede. Yapıların arasında geniş boşluklar vardı. Buralardaki parklarda mutlu çocuklar oynuyorlardı.

“Çocuklar bizim en değerli varlığımız,” diye sürdürüyordu anlatmayı ses.

“Onların mutlu olması ve kusursuz bir biçimde gelişebilmesi için her türlü olanak sağlanmıştır Atlantis'te.”

Kamera, kentin içinde gezdirdi Tekin'i. Ses, bu-

rada para kullanılmadığını, herkesin ihtiyaçlarına üretime katkıda bulunarak sahip olabildiğini anlattı. Sonra güzel döşenmiş bir evi gezdiler. İçerisi, her türlü gereksinimi karşılayacak biçimde donatılmıştı. Duvarları raflarla dolu kocaman bir oda, kitaplık olarak düzenlenmişti.

Sonra kamera kentin sinema, tiyatro ve spor salonlarını dolaştı. Hepsi de Tekin'e, "Ah, keşke ben de

Atlantis'te yaşasaydım," dedirtecek kadar güzel ve kusursuzdu.

Kent gezisi bittikten sonra kamera yeniden yurkariya çıktı. Atlantisliler için "yeryüzü" sayılabilecek açık alanda gezindi bir süre. Ormanları, tarım için ayrılan alanları, meyve bahçelerini dolaştı. Geniş bir alan yabancı hayvanlara ayrılmıştı. Tavşanlar, sincaplar, maymunlar, tilkiler; akla gelebilecek her tür hayvan özgürce yaşıyordu burada.

"Atalarımız, bu sualtı kentini oluştururken çevremizdeki yabancı yaşamı da unutmamışlar. Kentimizin çevresinde yaşayan hayvanlardan da birkaç çifti koruma altına almışlar," diye sürdürdü anlatmayı ses.

"Bizim hayvanat bahçelerimizden ne kadar farklı," diye düşündü Tekin. İzlediği film bitmişti. Üç yaşlı adam karşısındaydı gene.

"Bu gece yatarken bilgisayarını açık bırak. Kulaklığını tak ve öyle yat. Uyurken seni eğiteceğiz," dedi Atamya.

İçi içine sığmıyordu Tekin'in. Odasında, ne yapacağını bilmeden bir ileri, bir geri yürüyordu. Az sonra, babasının geldiğini duydu. Onu karşılarken gözleri ışıltı ışıltı. Kocaman bir öpücük kondurdu babasının yanağına.

Gece, bilgisayarını açık bıraktı ve kulaklıkları taktı.

"Yatıyorum," diye yazdı özel kalemiyle.

Enki'nin sesini duydu kulaklıktan:

"Hemen uyutacağız seni. Bir tür düş göreceksin ama gördüklerini bir daha asla unutmayacaksın. Bu çok özel bir eğitim programı. Bir hafta içinde her türlü bilgi ve beceriyle donanmış olacaksın."

Tekin, başını yastığa koyar koymaz uyumuştı.

Atlantis'in bilge adamları, atılacağı bu büyük mücadeledede gerek duyacağı her türlü bilgiyi aktarmaya başladılar Tekin'in beynine.

Bir hafta boyunca, her gece kulaklıklarıyla yattı Tekin.

Atlantisliler, önce onun beyin güçlerini geliştirdiler. Artık gözleri karanlıkta bile görüyordu. Düşünce okuma gücünü ise kötü amaçlarla ya da çevresindeki insanların düşüncelerini okumak için kullanmaması gerektiği anlatılmıştı ona. Bu gücünden ancak görevleri sırasında yararlanması gerekiyordu.

O hafta içinde saydam balon iki kez daha gelip Tekin'i Atlantis'e götürdü. Görevlerinde faydalanacağı araç gereci kullanmayı öğrendi orada.

Bunlardan biri, portatif uçma koltuğuydu. Küçük bir topa benziyordu. Tepesindeki düğmeye basılınca açılıp küçük bir uçma koltuğuna dönüşüyordu.

İkincisi, kalem biçimindeydi. Uçan saydam balonları yapmaya yarlıyordu. Bu balonları büyük bir hızla ve uzak yerlere gitmesi gerektiğinde kullanacaktı. Balonların görünmez olma özelliği de vardı.

Ayrıca çeşitli durumlarda yararlanabileceği bir sürü şey vermişlerdi kendisine... Bunların arasında en çok, atıksu borularını ve bacaları tıkamak için özel bir köpük püskürten; küçük, el feneri gibi aleti sevmişti. Bununla ilk iş, az daha boğulmasına neden olan fabrikayı ziyaret etmeye karar verdi.

Kullanacağı araç gereci yerleştirmek için bir de küçük sırt çantası vardı. Dışarıdan bakıldığında ufacık bir şey gibi görünen çantanın içi, tüm araç-gerecini alacak kadar genişti.

Tekin, ilk düşünce okuma deneyini annesiyle yaptı. Yalnızca bu gücü kullanmayı öğrenip öğrenmediğini deneyeceği için yanlış bir davranış olmaz diye düşünmüştü.

İçeriye girdiğinde annesi kanepeye oturmuş, kitap okuyordu.

"Aşağıya inip arkadaşlarla biraz top oynayacağım," dedi annesine.

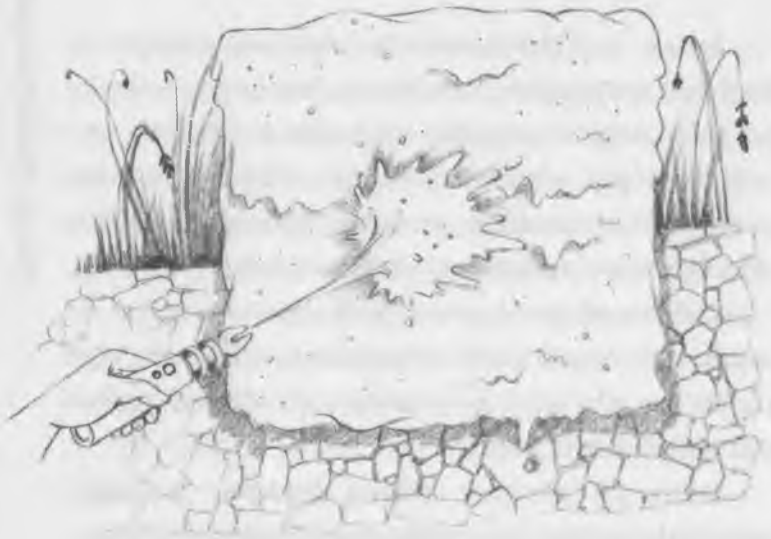
Başını kaldırıp, "Ah benim haylaz oğlum, biraz da kitap okusan ya top oynayacağına," diye düşündü annesi.

"Çok gecikme, hava kararmadan dön," dedi sonra da.

Evet, annesinin düşüncesini okuyabilmişti Tekin.

"Birkaç atış yapar gelirim anne. Sonra da oturup kitap okuyacağım," dedi.

Annesi şaşırılmıştı bir parça. Bir kaşını kaldırarak,

“Sen bilirsin oğulcuğum,” dedi.

Tekin aslında fabrikayı ziyaret etmeyi planlıyordu. Köpük püskürtecini cebine koymuştu. Bugün onu da ilk kez deneyecekti. Koşarak fabrikanın bulunduğu yere gitti.

Ortalığı gürültüye boğarak çalışıyordu fabrika. Tekin, atıksuların Nergislidere’ye salındığı büyük boruya yaklaştı. Elini çabuk tutması gerekiyordu.

Çevrede kimsenin bulunmadığını görünce cebindeki püskürteci çıkardı. Borunun tam ortasına nişan alıp düğmesine bastı. İplik gibi incecik bir sıvı fışkırdı aletin deliğinden. Havayla temas eden sıvı, borunun içini doldurdu ve beton kadar sert bir tıkaca dönüştü.

“Şimdi salsınlar bakalım atıksularını,” diyerek bir

kahkaha attı. Hızla uzaklaştı oradan. Eve gidip annesine söz verdiği gibi kitap okumaya başladı.

O gece, fabrikadan pis bir koku yayıldı tüm mahalleye. Dışarıya pompalanan atıksular çıkacak delik bulamayınca fabrikanın içini doldurmuştu. Nergisli-dere atıksuları sürükleyip götürdüğü için pek koku duyulmuyordu anlaşılır.

Şikâyet üzerine fabrikaya gelen zabıta ekibi, buranın kapatılmasına karar verdi. Zaten atıksu baskını yüzünden çalışılmaz hale gelmişti fabrika.

Ertesi gün, olanlar tüm gazetelerde ve televizyon kanallarında ilk haber olarak verilmişti. "Fabrika kendi pisliğinde boğuldu" diye başlık atmıştı gazetelerden biri. Atıksu borusunun beton gibi bir maddeyle güpegündüz nasıl tıkanıldığını kimse anlayamamıştı.

Fabrikanın gerçek bir arıtma tesisi kurmadan çalışmasına izin verilmeyeceği de haberler arasındaydı. Çevreci gruplar, bu olayın çevre sağlığına önem vermeyen kuruluşlara ders olması gerektiğini söylüyorlardı.

Özel kalemiyle masasının üstündeki kâğıda, "İlk görev başarıyla tamamlandı!" diye yazdı Tekin.

"Seni kutluyoruz! Bu daha başlangıç," diye yanıt geldi hemen.

Tekin, önemli bir iş başarmış olmanın mutluluğunu duydu. Gidip annesini iki yanağından öptü.

Pek şaşırılmıştı annesi... "Durup dururken ne oldu?" diye düşündü, "Bizim oğlan âşık mı oldu acaba?"

"Anneciğim, benim en büyük aşkım sensin," dedi Tekin tüm sevecenliğiyle. Bu yanıt daha çok şaşırtmıştı annesini.

Birimiz Beşimiz, Beşimiz Dünyamız İçin

O gece bilgisayarını açtığında yalnızca Atamya vardı Tekin'in karşısında.

"Tek başına her yere yetişemezsin," dedi Atamya. "Kendine yardımcı bulman gerekir. Bunun için en iyi yol, yakın arkadaşlarından birilerini seçmek. Sırrımızı saklayacaklarından emin olursan onlara bizden de söz edebilirsin. Ama sakın unutma, varlığımız duyulursa bütün dünyada şok etkisi yaratır. Bunun sonuçları da çok kötü olur."

"Öyleyse nasıl davranmam gerekir?" diye sordu Tekin.

"Fabrika olayından esinlendiğini söyleyerek birkaç arkadaşınla konuş. Aralarından sana katılmak isteyen olursa daha güçlü olursun. Onlara güvenebileceğini anlarsan bizden söz edersin."

Tekin ertesi sabah okulda, en yakın dört arkadaşıyla görüştü. Onların kendisiyle birlikte çalışmaya pek hevesli olduklarını görünce hepsine Nergislidere'nin kıyısındaki parkta buluşmayı önerdi.

Beş arkadaş o gün öğleden sonra bir araya geldiklerinde, hepsi de pek heyecanlıydı.

"Arkadaşlar," dedi Tekin, "gizli bir görevim var. Çevre kirliliği ve küresel ısınmaya karşı savaşaacağım. Sizler de bana yardım edeceksiniz."

Tekin, onlardan yayılan heyecan dalgalarını algılayabiliyordu.

"Bu kadar önemli bir konuda ne yapabiliriz ki?" diye sordu Emre. "Küçücük çocuklarız biz..."

"Öyle düşünme," dedi Barış. "El ele verince pek çok şeyi başarabiliriz."

"Çocuklar, bırakın da bitirsin Tekin söyleyeceklerini," dedi Elif.

"Evet," diye söze girdi Aslıhan. "Aklımıza yatmazsa çekip gideriz. Ama ben Tekin'in bugüne kadar abuk sabuk şeyler yaptığını hiç görmedim. Anlatsın bakalım..."

Arkadaşlarına güvenebileceğini anlayan Tekin, Atlantis'i, Atlantislilerle yaşadığı serüveni anlattı onlara. Yanından hiç ayırmadığı küçük çantasını açıp içindikileri gösterdi. Fabrikanın atık borusunu nasıl tıkadığını anlattı.

Çok heyecanlanmıştı çocuklar.

"İyi de, nerede ne yapacağımıza nasıl karar vereceğiz?" diye sordu Aslıhan.

"Atlantisliler yönlendirecek bizi."

"Peki, biz de Atlantis'e gidecek miyiz? Senin gördüğün eğitimi biz de göreceğiz miyiz? Bu araç gereçlerden bize de verecekler mi?" diye peş peşe sorular yağdırmaya başladı Emre.

"Bilmiyorum," dedi Tekin. "Atamya karar verectir buna. Sanırım şimdi olmaz ama başarılı şeyler yapabilirsek yakın bir gelecekte olabilir."

Bir an düşündükten sonra, "Ama isterseniz sizleri Atamya, Enki ve Sunku ile tanıştırebilirim," dedi.

"Ne zaman?" diye heyecanla sordu Elif.

"Şimdi... Buradan bizim eve gideriz. Bilgisayarı açıp çağırırım onları."

"Yaşasın!" diye bağırdı Barış.

"Ama önce söz vermeniz gerekiyor," dedi Tekin. "Bu konudan kimseye ama hiç kimseye söz etmek yok."

"Söz!" diye bağırdı dört çocuk bir ağızdan.

"Uzatın ellerinizi!" dedi Tekin. Beş çocuk bir çember oluşturup birbirlerinin ellerini tuttu. Tekin söyledi, onlar tekrarladılar:

"Birimiz beşimiz, beşimiz dünyamız için!"

Böylece çevreye duyarlı olanlarla savaştıkları olan Çevre Kardeşliği Takımı kurulmuş oluyordu.

Çocuklar hemen Tekin'lerin evine koştular.

"Anne, biz geldik!" diye bağırdı Tekin.

"Arkadaşlarını da getirmişsin. Hayrola?"

"Bir ödevimiz var da... Bilgisayarda onu araştıracacağız."

"İyi, ben de size kahvaltılık bir şeyler hazırlarım. İşiniz bitince salona gelin."

"Sağ ol anne."

Az sonra Tekin özel kalemle, "Arkadaşlarımı getirdim. Bilgisayarı açıyorum," diye yazıyordu.

Birkaç dakika sonra bilgisayar ekranında üç yaşlı Atlantislinin yüzü belirdi.

“Merhaba arkadaşlar,” dedi Enki.

“Merhaba,” diye karşılık verdi onlar da.

“Tekin size her şeyi anlatmış olmalı,” dedi Atamya.

Başlarını salladı çocuklar.

“Öyleyse bundan sonra, tüm gücümüzü dünyamıza zarar verenlere karşı kullanacağız.”

Sabırsızlıkla atıldı Emre:

“Biz de Atlantis’i görebilecek miyiz?”

“Daha sonra,” dedi Atamya. “Öncelikle yerine getirilmesi gereken birkaç acil iş var.”

“Biz göreve hazırız!” diye bağırdı Elif.

“İlk iş olarak Tekin, bir balon oluşturup Karadeniz’den Boğaz’a girmek üzere olan bir petrol tankerine gidecek. Eski bir tanker bu. Ortasından ikiye bölünmek üzere. Ama kimse farkında değil bunun. Tanker parçalanırsa Karadeniz kıyılarında ve Bo-

ğaz'da inanılmaz bir çevre felaketi yaşanacak. Tekin, tankerin gövdesini köpük püskürterek sağlamlaştırsın. Sizler de başta Sahil Güvenlik olmak üzere tüm ilgili birimlere haber vereceksiniz."

"Ama bize inanmazlar ki!" diye bağırdı Barış.

"Geminin adını, bağlı olduğu limanı ve Boğaz'a girmek için izin istediğini söylerseniz bu bilgileri nereden öğrendiğinizi merak edip araştıracaklardır. Yazın; gemi Panama bandıralı, 1500 tonluk bir petrol tankeri. Adı Gabriella. Rusya'dan geliyor ve Fransa'ya petrol götürüyor."

Çocuklar, verilen bilgileri heyecanla not ettiler.

"Haydi!" diye bağırdı Atamya. "Yitirecek zamanımız yok."

Az sonra çocuklar koşarak fırlamışlardı evden.

"Çocuklar! Size kahvaltı..." diye seslenecek oldu Tekin'in annesi. Kimse duymadı bile onu. "Kim bilir gene ne haylazlık peşindeler," diye baktı peşlerinden.

Arkadaşları evlerine koşarken Tekin parka gidip bir balon oluşturdu. Az sonra inanılmaz bir hızla Boğaz'ın girişine doğru uçuyordu. Arkadaşları ise Sahil Güvenlik'i, Deniz İtfaiyesi'ni ve Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nı arayarak gemi hakkında bilgi vermeye başlamışlardı.

Gerçekten de Atamya'nın dediği gibi olmuştu. Çocukların gemiyle ilgili bilgileri nasıl elde etmiş olabileceğini merak eden yetkililer tankerini Boğaz'a

girişini yasaklamıştı, Sahil Güvenlik görevlileri de hemen yola çıkmışlardı.

Bu sırada Tekin tankere ulaşmış, geminin bordasında ince bir çizgi halinde görülen çatlama noktasına bol bol köpük sıkılmıştı.

Köpük bir anda beton gibi sertleşerek geminin ikiye bölünmesini önlemişti. Sahil Güvenlik görevlileri yaklaştığında Tekin işini bitirmiş, hızla evine doğru uçuyordu. Balon görünmez olduğundan, kimse bu köpüğün nereden çıkıp da gemiyi sardığını anlayamamıştı.

Yapılan denetimde, tankerin ikiye bölünmek üzere olduğu kolayca görülebiliyordu. Geminin uygun bir koya çekilmesi, içindeki petrol bir başka tankere aktarıldıktan sonra bakıma alınması gerekiyordu.

Geçici bile olsa gizemli köpük, geminin batmasını önlemişti. Ama köpük ve çocukların bu bilgileri nereden öğrendikleri, sır olarak kalacaktı.

Ertesi gün gazetelerde bu olay, baş haber olarak yer alıyordu. İstanbul, büyük bir felaketin eşiğinden dönmüştü. Ancak hiçbir gazete olayları açıklayamıyordu. Gazetelerden birinde, "Tanker'in batmasını uzaylılar mı önledi?" diye soruluyor, bu olasılık uzun uzun tartışılıyordu.

Bu yazıyı okuyan beş arkadaş, katıla katıla güldü.

Atamya, Enki ve Sunku, Çevre Kardeşliği Takımı'nı yürekten kutladılar.

Bu olay da, benzer olaylar gibi, gazetelerde ve televizyon haberlerinde bir süre tartışıldıktan sonra unutuldu. Bu arada bizim beş kafadar günlük yaşamlarına dönmüştü. Ama artık, çevre haberlerine karşı daha duyarlıydılar. Atlantis ile de sürekli bağlantı halindeydiler.

Bu arada Tekin, arkadaşlarına balon kullanmayı öğretmeye başlamıştı. Onların bu becerisinin bir gün işlerine yarayabileceğini düşünüyordu. Önce, balonun nasıl yönlendirildiğini göstermişti onlara. Balonun çeperine bir ellerini dayayıp yalnızca yapmak istedikleri şeyi düşünmeleri yeterliydi. Ama havada hızla giderken manevra yapmak, yön değiştirmek bir parça alışkanlık istiyordu. Kısa sürede arkadaşlarının dördü de balonla uçmakta ustalaşmışlardı. İçlerinde en başarılı olan Emre idi. Yönetimindeki balonla bütünleşiyordu adeta.

Beş kafadar, Atlantis'in onlara yeni bir görev vermesini bekliyorlardı sabırsızlıkla. Ama bu kez Atlantis'i yönlendiren kendileri oldu.

Ege'deki Balık iftlikleri

Gazetelerde boy boy haberler çıkıyordu. Ege'deki balık çiftliklerinde binlerce balık telef olmuş, denizin yüzeyine yayılmıştı. Balık reticileri uğradıkları büyük zarara ağlarken çevrede yaşayanlarla turistik tesis işletmecileri, l balıkların yol açacağı evre kirliliğinden ötürü büyük kaygı duymaktaydı.

Uzun bir süredir kıyıya bu kadar yakın balık iftliği kurulmasının sakıncaları tartışılmış, bu çiftliklerin açık denize taşınması öngörülmüştü. Hatta bu konuda bir yasa bile çıkarılmıştı. Ama oldukları yerde duruyordu balık iftlikleri. Balıklara atılan tonlarca yem nedeniyle denizin dibini kalın bir balçık tabakası kaplamıştı. Oradaki pek çok canlı türü yok oluyordu.

Atamya'yı aradı Tekin. Yaşlı Atlantislinin dingin yüzü hemen belirdi bilgisayarın ekranında. Tekin

uzun süre düşündükten sonra, onlara "dede" demeye karar vermişti.

"Olanları biliyor musun Atamya Dede?" diye sordu.

"Hangisini?" dedi Atamya. "Öyle çok şey var ki. Şu anda Norveç kıyılarında bir petrol tankeri kayalara çarpmak üzere, balonlarla onu uzaklaştırmaya çalışıyoruz. Amazon ormanlarında büyük bir yangın başladı, onun söndürülmesi için çabalıyoruz. Saymakla bitmez..."

"Balıklar," dedi Tekin, "Ege'de, Güllük'teki balık çiftliklerinde yüz binlerce balık bir gecede öldü."

"Kıyının dibine kurulan balık çiftlikleri açık sulara taşınmayınca olacağı buydu. Büyük olasılıkla kendi yarattıkları kirlilik oksijensiz bırakmıştır o balıkları."

"Ama yapabileceğimiz bir şeyler olmalı Atamya Dede..."

Atamya, arkasına dönüp, "Başka bir sorun çıktı. Norveç'teki tankerle siz ilgilenin," dedi birilerine. Bir an düşündü.

"Çevre Kardeşliği Takımı üyelerine fırsat buldu-
ça balon kullanmayı öğrettiğini biliyorum," dedi.

Başını öne eğerek, "Yanlış bir şey yaptığımı sanmıyordum," dedi Tekin. "Acil durumlarda işe yarayabileceğini düşünmüştüm."

"Yaptığın çok doğrudu," dedi Atamya. "Onların bu bilgisi şimdi işimize yarayabilir."

“Nasıl yani?”

“Arkadaşların iki balonu birden yönetebilirler mi?”

“Sanırım sorun olmaz.”

“Öyleyse hemen topla onları. Her birinize uçmak ve ölü balıkları su yüzünden toplamak için birer büyük balon üretmelisin. Derhal oraya gideceksiniz. Onlar deniz yüzeyindeki balıkları toplarken sen, birkaç büyük balonla deniz dibindeki balçık tabakasını temizleyeceksin. Yapabilir misiniz bunu?”

“Elbette yapabiliriz ama topladığımız atıkları ne yapacağız? Onları bir yere boşaltmamız gerekmez mi?”

“Onları, Sibiry’a’da, atom denemeleri yapıldığı için onlarca yıldır ölü olan bir bölgedeki çukurlara boşaltacaksınız. Ama radyasyon çok yüksek olduğu için en kısa sürede oradan uzaklaşmanız gerek. Belki dökeceğiniz balçıklar, radyasyon sızıntısını önlemeye de yardımcı olur. Şimdi Sibiry’a’da gideceğiniz yerin koordinatlarını veriyorum.”

Tekin koordinatları yazdıktan sonra, “Tamam Atamya Dede, hemen harekete geçiyoruz,” dedi.

Az sonra e-posta ile arkadaşlarını parkta toplandıya çağırmişti.

Güzel bir pazar günüydü. Kış güneşi, bir parça cılız olmasına karşın ısıtıyordu ortalığı. Kimi anneler

arabalara koydukları bebeklerini gezdiriyordu. Kimileri ise daha büyüklerin çocuk parkında salıncaklara binmesini, kaydıraklardan kaymasını izlemekteydi. Parkın kuytu bir köşesinde toplanmış, hararetle tartışan beş çocuğu görenler, onların yeni bir oyun hazırlığı içinde olduğunu düşünebilirlerdi. Oysa bizim Çevre Kardeşliği Takımı, girişecekleri yeni eylemin son hazırlıklarını yapmaktaydılar.

"Unutmayın," dedi Tekin, "yapacağınız tek şey düşünmek. Hem içinde bulunduğunuz hem de atıkları toplayacak balonun balık çiftliklerine gitmesini düşüneceksiniz. Birkaç dakika sonra da orada olacaksınız. Nakliye balonunun ölü balıkları toplamasını düşüneceksiniz, onlar hemen faaliyete geçecek. Bu noktada iki balonu ayrı ayrı düşünmeye dikkat etmelisiniz, yoksa içinde bulunduğunuz balon da balık toplamaya başlar. On dakika sonra yüzeyde bulduğumuzda, bütün balonların yönetimini ben alacağım ve bize verilen koordinatlara gideceğiz."

Birkaç dakika içinde beş çocuk teker teker gözden kayboldu. Biri bunu görseydi aklını yitirdiğini sanıp doktora koşardı herhalde. Neyse ki arkasına geçmiş oldukları çalılık, gözlerden gizliyordu onları.

Kısa süre sonra Güllük'ün üzerinde uçuyorlardı. Balık çiftliklerinden bazıları ağlarla çevrili havuzlarını motorların yedeğine almış, açık denize doğru taşıyorlardı. Ama anlamsız direnmeleri yüzünden hem

kendileri büyük zarar görmüş hem de çevreye büyük zarar vermişlerdi. Suyun üstü, ölü balıklarla doluydu.

“Haydi arkadaşlar iş başına,” dedi Tekin. Dört büyük balon suyun üstünü temizlemeye başladığı sırada, o da kendi balonlarıyla dibe daldı ve balçığı toplamaya başladı.

Deniz dibinin dokusuna zarar vermeden birikmiş balçığı toplamak hiç de kolay bir iş değildi. Balonlar, suyu süzgeçten geçirir gibi içeriye alıp deniz dibinde yaşayan ne varsa dışarıda tutuyordu.

Nakliye balonları yeterince dolduktan sonra, hızlı Atamya'nın verdiği koordinatlara doğru yol aldılar.

Sibirya, çok geniş, buzullarla kaplı bir bölgesiydi dünyanın. İnsanın tüylerini ürpertiyordu. Çevre Kardeşliği Takımı burayı görünce yaşadıkları yurdun değerini bir kez daha anlamıştı.

Geldikleri yerde, atom ve hidrojen bombalarının açtığı çok büyük çukurlar vardı. Nakliye balonlarındaki tüm atıkları oraya boşalttılar. Bölgedeki radyoaktivite, burayı yaşanmaz hale getirmişti. Yüzlerce yıl boyunca hayvan ya da bitki yaşayamayacaktı buralarda. Belki de getirdikleri atıklar, bu radyoaktiviteyi önleyecek, burasının daha kısa bir sürede yaşanılır hale gelmesini sağlayacaktı.

Çevre Kardeşliği Takımı o gün, Güllük ile Sibirya arasında birkaç sefer daha yaptı. Sonra da beş arkadaş evlerine döndü. Balonlarla yaptıkları hızlı uçuş-

lar, hepsinin başını döndürmüştü. O gece erkenden yattılar. Tekin yatmadan önce Atamya'yı bilgilendirmişti.

Ertesi gün gazetelerde çıkan haberler çok ilginçti: "Balık çiftliklerindeki durum abartılıyor! Muhabirimiz suyun üstünde yalnızca üç beş balık gördü." diye yazıyordu birinde. "Denizin dibinde balçık malçık yok! Balıkadamların çektiği fotoğraflarda denizin dibi tertemiz!" diye yazıyordu bir başka gazetede.

Gerçekten, denizin yüzeyi de dibi de bir günde tertemiz olmuştu. Buna en çok şaşırانlar ise kusurlu olduklarını bilen balık çiftliği sahipleriydi. Ama uğradıkları zarar, onlara, çiftliklerini açık denizlere kurmalarını gerektiğini öğretmişti. Bu dersi asla unutmayacaklardı.

Gazetecilerle konuşan bir balık çiftliği yöneticisi, çevreye duyarlı bir yurttaş edasıyla, "Görüldüğü gibi

çiftliklerimizin kıyılara hiçbir zararı yokmuş. Ama kamuoyunun duyarlılığını anlayışla karşılıyor ve çiftliklerimizi açık denizlere taşıyoruz," diye böbürleniyordu. Oysa birkaç gün önce çekilmiş olan fotoğraflarda, kirlilik apaçık görülüyordu.

Bu olaydan sonra, Güllük'teki balık çiftliklerinin tümü, birkaç gün içinde açık denize taşındı. Tekin, balçığın tümüyle temizlenmesi için Güllük ve Sibiryaya arasında birkaç sefer daha yaptı. Denizin böylesine hızlı temizlenmesi, deniz dibi akıntularına bağlandı sonunda. Çiftliklerin açığa taşınmasıyla bu akıntılarının önü açılmış, balık ölüleri ve dipteki balçık açık denizlere taşınmıştı.

■ ■ ■

"Kutlarım sizi," dedi Atamya bir gün. "Gerçekten iyi bir iş başardınız. Ayrıca sana bir müjdem var Tekin. Denizden getirdiğin balçıklar, Sibirya'daki çukurlarda öyle bir katman oluşturdu ki radyoaktif sızıntı iyice azaldı. Belki on yıl içinde yeniden yaşam başlayabilecek orada."

Tekin ve arkadaşlarına verilebilecek en büyük ödül olmuştu bu haber.

"Yaşasın!" diye bağırıldılar.

"Öyle hemen gevşemeyin," dedi gülümseyerek Atamya. "Birlikte üstüne gideceğimiz, savaşacağımız öyle çok sorun var ki..."

“Birimiz beşimiz, beşimiz dünyamız için!” diye bağırdı heyecanla Çevre Kardeşliği Takımı üyeleri.

“Hepinizi kısa bir süre için bile olsa çok yakında Atlantis'te ağırlayacağız,” dedi Atamya.

Eh, doğrusu bundan daha büyük bir ödül de olmazdı.

Aslıhan, “İyi ama biz Atlantis'e geldiğimizde ailelerimiz, ortadan yok olduğumuz için çok endişelenecekler. Onlara bunu nasıl açıklayacağız?” diye atıldı.

“Merak etme,” dedi Atamya. “Siz burada bir hafta kadar kalacaksınız. Ama geri döndüğünüzde, dünyanızdan en çok beş dakika kadar ayrılmış olacaksınız... Zaman konusunda geliştirdiğimiz özel bir teknolojimiz var. Ondan yararlanacağız sizi buraya getirirken...”

“Yaşasınmmmm!” diye bir çığlık koptu beş ağızdan. Öyle bir çığlıktı ki bu, Tekin'in annesi koşa koşa odaya geldi...

“Hayrola çocuklar, bir sorun mu var?”

“Hayır anneciğim,” dedi Tekin. “Maçı bizim takım kazandı da...”

“Hangi takım sizinki?”

“Fenerbahçe,” diye atıldı Barış. Aynı anda Elif de, “Fenerbahçe!” diye bağııyordu.

“Beşiktaş! Beşiktaaaaaaş!” diye bağıırmaya başladı Emre...

Aslıhan, “Gassaraaaaaay!” diye bağıırmaya başla-

dığı sırada kapıyı kapattı Tekin'in annesi.

"Neyse ki ben Milli Takım'ı tutuyorum," diye düşünüyordu gülümseyerek...

Zehirli Atık Tankeri

Tekin, o gün okuldan dönüp bilgisayarını açtığında endişeli gözlerle kendisini bekleyen Atamya'yı buldu karşısında.

"Gecikirsin diye çok korkmuştum," dedi Atamya.

"Ne olursa olsun önce bilgisayarını açıyorum. Senden bir haber var mı diye bakıyorum Atamya Dede," dedi Tekin.

"İyi yapıyorsun oğul," dedi Atamya. "Korkarım yeni bir felaketin eşiğindeyiz."

"Nedir?"

"Tuna Nehri'nden Karadeniz'e doğru yol alan, hurda denecek kadar eski bir kuru yük tankeri var. Depoları ve güvertesi tepeleme bidonla dolu. Kaldırabileceğinden çok daha fazla ağırlıkla yüklenmiş bu gemi. Bidonlarda da büyük olasılıkla zehirli atıklar var. Bu yükü ya Karadeniz'e kıyısı olan bir yere ya

da Anadolu'ya boşaltacaklar. Belki de gemiyi denizin ortasında batırıp kaçacaklar."

"Ama bu çok kötü olur!" diye bağırdı Tekin.

"Evet," dedi Atamya. "Zehirli atıkların sızmasıyla tüm Karadeniz ölebilir. Bu arada elbette Atlantis de yok olur."

"Kim yapıyor olabilir bunu?"

"Bilemiyoruz. Almanya'da doğup çeşitli ülkeleri aştıktan sonra Romanya'dan Karadeniz'e ulaşan bir nehir Tuna. Zaten Avrupa'daki sanayi tesislerinden Karadeniz'e yeterince kirli atık akıyor. Bir de bu olursa gerçek bir felaket yaşarız."

"Ne yapmalıyız?"

"Önce bidonlarda bulunan atıkların ne olduğunu anlamamız gerekiyor. Belki bir önlem alabiliriz. Sonra da o gemiyi durdurup geldiği limana döndürmenin bir yolunu arayacağız. Hemen geminin yükünün ne olduğunu araştırman gerekiyor."

"Tamam. Hemen yola çıkıyorum."

"Parka git. Sana bir balon yollayacağım."

"Kendi balonumu yapabiliyorum ama ben."

"O balonda, anahtarlık benzeri beş iletişim aygıtı yolluyorum sana. Dilediğiniz anda, nerede olursanız olun birbirinizle ve bizimle haberleşebilmeniz için. Parmaklarınızla ovaladığınızda hemen çalışmaya başlayacaktır. Kiminle görüşmek isterseniz onun adını fısıldamanız yeterli. İsteddiğiniz herhangi bir

numarayı da arayabilirsiniz. Arayanın kim olduğunu asla bulamazlar.”

“Tamam Atamya Dede. Hemen koşuyorum parka.”

“Dikkatli olmalısın oğul. Bu iş çok tehlikeli.”

“Sen merak etme.”

Tekin, “Anneciğim, ben parka basketbol oynamaya gidiyorum,” diye fırladı evden.

Dışarıda ışıl ışıl bir gün vardı. Öğleden sonra güneşinin tadını çıkarmaları için bebeklerini parka getiren anneler sıralara oturmuş söyleşiyorlardı.

“Sorumsuz insanlar, tüm bu güzellikleri yok edecekler,” diye homurdandı Tekin öfkeyle. “Ama biz buna engel olacağız.”

Yandaki kapalı basketbol sahasında, çürümüş potaların altında bir öbek çocuk tek kale futbol oynuyordu. Gözleri, tel örgülere asılı iki afişe takıldı Tekin’in.

“Burası, belediye başkanımızın mahallemiz çocuklarına armağanıdır. Ş. Belediyesi” yazıyordu birinde.

“Sanki başkan burayı kendi parasıyla yaptırdı,” diye düşündü Tekin öfkeyle. Öteki afiş yazısıyla, biçimiyle, tıpatıp ötekinin benzeriydi. Üzerinde “Belediye başkanımıza teşekkür ederiz. Mahalle Halkı” yazıyordu. Acaba mahalle halkı adına kim hazırlatmıştı bu teşekkür afişini? İnsanların küçük çıkarlar peşinde

koşup önemli işlere ilgisiz kalmaları ne kadar üzücüydü...

"İlk fırsatta burayı ziyaret etmeliyim," diye düşündü Tekin. Dipteki çalılıkların arkasına koştu hemen.

Bir anda belirdi balon. Onu içine alıp hızla kuzeydeki koordinatlarına doğru ilerlemeye başladı.

Beş dakika sonra Tekin, Karadeniz'in üzerinde uçuyordu. Petrol ve kuru yük taşıyan tankerleri, balıkçıları gördü.

Uçsuz bucaksız bir çiftlikti bu koca deniz. Balıkçılar da onun çiftçileri. Sürüp ekmeden biçiyorlardı bu çiftliğin ürünlerini. Ama deniz kendi kendini yeniliyordu her yıl. Birkaç yüz bidon atık, bir felakete neden olabiliyordu.

Öfkeyle yumruklarını sıkıp dişlerini gıcırdattı Tekin. Sonra Atamya Dede ile haberleşmek geldi aklına. Aygıtlardan birini okşayarak, "Atamya," dedi.

"Söyle Tekin," dedi Atamya.

"Karadeniz'in üstündeyim. Hızla ilerliyorum."

"İyi. Gemiyi bulunca alçal. Bidonların arasında kuytu bir yer bulup oraya in ve üstündeki yazıları okumaya çalış. Sanırım geçen yıl Trabzon yakınlarında karaya vuran bidonların eşi bunlar da. Üzerlerinde SYN 49 yazıyordu. Altın çıkarmada kullanılan siyanür içerikli bir atık bu. Çok zararlıdır çevreye."

"Evet!" dedi Tekin. Anımsamıştı o olayı. Gazete-

ler günlerce bu bidonlardan söz etmişlerdi. Sonunda devlet, yeraltında içi kalın çelik kaplı beton odalar yapıp buralara gömmüştü bidonları.

Az sonra verilen koordinatlara ulaşmıştı balon.

Gerçekten de hurda, en küçük fırtınada batmaya aday bir gemiydi bu. Güvertesiyle su arasında elli santimlik mesafe kalıncaya kadar yüklenmişti. Tankerin arkasında ise içine on, on iki kişiyi alacak büyüklükte bir sürat teknesi vardı. Bu bile tankerdekilerin niyetini anlamak için yeterliydi.

Geminin adı silinmişti. Milliyetini belli eden herhangi bir bayrak da yoktu. Tayfaların çoğu, sürat motoruna yakın bir yerde toplanmışlardı. Ön tarafta kimse görünmüyordu.

Balonunu ön tarafta, bidonların arasındaki bir boşluğa indirdi Tekin. Bir eline, herhangi bir tehlikeyle karşılaştığında kaçabilmek için balon kalemini, öteki eline haberleşme anahtarlığını alıp bidonların arasında dolaşmaya koyuldu.

Bidonlar eskiydi ve pas içindeydi; üzerlerinde boya bile yoktu. Sonunda, birinin üzerinde, silik de olsa SYNR 51 yazdığını gördü. Hemen iletişim aygıtını ovaladı.

"Söyle Tekin," dedi Atamya.

"Bir tanesinin üstünde SYNR 51 yazıyor. Silik ama yine de okunabiliyor."

"Tamam," dedi Atamya, "geçen yılki zehirli atık-

ların bir türevi olmalı bu da. Şimdi hemen uzaklaş oradan.”

“Peki,” dedi Tekin.

Çok yakından gelen bir ses, “Kim var orada?” diye bağırdı. Tekin heyecandan yüksek sesle konuşmuştu biraz. Yakında nöbet tutan bir gemici sesini duymuş olmalıydı. Bir an panikledi Tekin.

“Kim var orada?” diye bağırdı ses yeniden. Ses bu kez daha yakından gelmişti.

“Balon yapıp kaç!” diye seslendi Atamya.

Tekin bir an bocaladıktan sonra, balon kaleminin düğmesine bastı ve kendini balonun içinde havaya doğru yükselirken buldu. Bir saniye önce bulunduğu yere, iriyarı, eli silahlı bir gemici gelmişti.

“Üfffff!” dedi Tekin, “Ucuz kurtuldum.”

Balonunu hemen İstanbul’a doğru yönlendirdi.

Yolda Atamya ile konuşarak yapılması gerekenleri kararlaştırdılar.

Tekin arkadaşlarını hemen göreve çağıracaktı.

"Tankerin Karadeniz'e ulaşması, en az dört beş saat alır," dedi Atamya. "Bu süre içinde arkadaşların Türk Sahil Güvenlik Komutanlığı ile bağlantı kurup Rumenlerin Tuna Nehri çıkışında önlem almalarını sağlamaya çalışacaklar. Sen de balonla yollayacağım ağ tabancasını alarak geri döneceksin ve gemiyi, bidonların dağılamayacağı şekilde, çepeçevre çok güçlü bir ağla kuşatacaksın. Arkadaki sürat teknesini de ağın içine almayı unutma. Böylece kaçamazlar."

"Tamam," dedi Tekin.

Az sonra apartmanlarının kapısının önündeydi. Çevrede kimsenin olmadığını görünce balondan çıktı, içeri girdi.

"Çabuk döndün Tekin," dedi annesi.

"İnternette bir şeye bakmaya geldim," dedi Tekin. "Hemen döneceğim."

Çevre Kardeşliği Takımı'nın üyelerine, acele toplanmaları gerektiğini belirten birer ileti yolladıktan sonra parkın yolunu tuttu yeniden.

"Gecikme," dedi annesi evden çıkarken.

"Gecikmem anne, merak etme..."

■ ■ ■

Güneş artık alçalmaya başlamıştı. Anneler, park sıralarını boşaltıp bebekleriyle birlikte evlerine dönmüşlerdi. Kaydırdıktan kayan, salıncağa binen bir iki

çocuk kalmıştı ortalıkta.

Birkaç dakika sonra Çevre Kardeşliği Takımı bir araya gelmişti.

Tekin, Atamya Dede ile konuştuklarını anlattıktan sonra, "Ben hemen gidiyorum," dedi arkadaşlarına. "Siz Sahil Güvenlik'i arayıp tanker Tuna'dan çıkmadan durdurulmasını sağlayacaksınız."

Birkaç saniye sonra Atlantis'ten gönderilen balonla yola çıkmıştı bile. İlk iş olarak, ağ tabancasını belindeki çantaya yerleştirdi. Balon hızla hedefe doğru ilerlerken Çevre Kardeşliği Takımı'nın öteki üyeleri bu görevi nasıl gerçekleştireceklerini tartışmaya başlamışlardı.

"Bize inanmazlar ki," dedi Emre. "Bu kez elimizde somut hiçbir bilgi yok."

"Emre haklı," dedi Elif. "Güvenlik güçlerine olsun, Sahil Güvenlik'e olsun günde kim bilir böyle kaç ihbar geliyor."

"Çocuklar, acele bir çözüm bulmalıyız," dedi Aslıhan telaşla.

"Ben bir çözüm buldum sanırım," diye bağırdı Barış. "Sahil Güvenlik'i aradığımızda, bizi sorgulayacaklardır. Onlara parçalanmak üzere olan petrol tankerini de bizim bildirdiğimizi ama bu kez elimizde yeterli bilgi olmadığını söylersek en azından geminin denetlenmesini sağlayabilirler."

"Bu iyi bir fikir," diye bağırdı Aslıhan. "İçimizde

sesi en kalın olan sensin Barış. Yetkililer çocukları pek önemsemiyorlar. Sen ara Sahil Güvenlik'i, belki daha etkili olur," dedi Aslıhan.

"Bu arada biz de Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nı arayalım. Belki bir yardımı olur," dedi Elif.

Barış hemen anahtarlığını ovuşturup, "Sahil Güvenlik," dedi ve karşısına çıkan görevliye durumu anlatmaya başladı.

"Acaba yakın bir yerde atom bombası da var mı?" diye sordu telefondaki görevli alay ederek.

"Bu atom bombasından daha kötü," dedi Barış. Kahkahalarla güldü karşıdaki adam.

Takımın öteki üyeleri de aradıkları yerlerden benzer tepkiler alıyordu.

Bu sırada Tekin, Tuna Nehri'nden çıkıp Karadeniz'e açılmasına yaklaşık bir saat kadar kalmış olan gemiye ulaşmıştı yeniden. Elindeki ağ tabancasını daha önce hiç kullanmamıştı. Nasıl bir etkisi olacağını bilemiyordu. Atamya'yı aradı.

"Atamya Dede, şu anda tankerin üstündeyim. Ne yapmamı önerirsin?"

"Tankerin arkasına bağlı sürat teknesinden başlayıp geminin burnuna doğru püskürt ağları," dedi Atamya.

"Böylece kaçma olanaklarını ortadan kaldırmış olursun. Tabancanın ucunu balondan dışarı uzatman yeterli. Sonra geminin güvertesini ağlarla sararsın.

Seni göremeyecekleri için herhangi bir tehlike olmaz. Gemidekiler içeride tutsak kalacaklar. Gemiye yönlendirebilirler ama yüklerini denize boşaltıp kaçamazlar.”

Tekin, Atamya'nın söylediklerini uygulamaya çalışırken Çevre Kardeşliği Takımı'nın öteki üyeleri ulaştıkları görevlileri ikna etmeye çalışıyorlardı.

“Parçalanmakta olan petrol tankerini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Barış.

“Evet,” dedi karşıdaki yetkili.

“O konudaki uyarıyı biz yapmıştık. Sizin gibi alaycı bir yetkili, gemiyle ilgili kimlik bilgilerini verdiğimizde ciddiye almıştı bizi. Böylece bir çevre felaketi önlenmiş oldu.”

“Peki,” dedi yetkili. “Nereden nereye gidiyordu o gemi?”

Bu bilgi, siyasal nedenlerle basında yer almamıştı.

"Panama bandıralı Gabriella adlı 1500 tonluk bir petrol tankeri, Rusya'dan aldığı petrolü Fransa'ya götürüyordu."

Görevli biranda ciddileşti.

"Sizi hemen komutana bağlıyorum," dedi.

Durumu özetle anlattı Barış komutana.

"Peki, siz kimsiniz?" diye sordu komutan.

"Biz Çevre Kardeşliği Takımı'yız. Lütfen ÇKT koduyla bizden bilgi aldığınızda önemseyiniz. Çünkü bundan sonra her tehlikeli durumda arayacağız sizi."

"Peki, ama kime, hangi çevre örgütüne bağlısınız?"

"Biz kendi başımıza çalışıyoruz komutanım."

"Anlaşıldı, gizli kalmak istiyorsunuz. ÇKT koduyla gelen haberlerin en kısa sürede bana ulaştırılmasını isteyeceğim. Şimdi hemen uyardığınız konuyla ilgileniyorum."

"Yaşasın!" diye bağırdı Barış.

Bu arada Tekin, tankere iyice yanaşmış, ağı püskürtmeye başlamıştı.

Üstlerini bir anda saran ağın etkisiyle paniğe kapılan mürettebat sağa sola koştururken Tekin bu kez geminin üstünü, soldan sağa doğru ağla kaplamaya koyulmuştu.

Tankerdekilerin kimi iplikleri kesmeye, kimi de koparmaya çabalıyordu. Geminin denetimini yitirip batmasına neden olurlarsa kendileri de ölecekti. Ya-

pabilecekleri tek şey, kıyıya yakın bir yerde demir atıp bir çare bulmaya çalışmaktı.

Tekin, görünmez balonun içinde, görevini yerine getirmiş olmanın mutluluğuyla izliyordu onları.

Az sonra bir helikopter sesi duyuldu.

Helikopterin pilotu, "Evet, burada kuşkulu bir gemi var," diye bildirdi Romanya'nın Sahil Güvenlik Örgütü'ne.

Çok geçmeden, iki Sahil Güvenlik botu belirdi.

"Ama şimdi yetkililer de içeri giremeyecek," dedi Tekin, Atamya'ya.

"Köpük tabancasının üstündeki düğmeyi geriye çevirip tetiğe basarsan hedeflediğin yerdeki ağlar eriyecektir," dedi Atamya.

Hemen güvenlik botlarının yanaştığı yerdeki ağları eritti Tekin. Tankere çıkan görevliler, kısa bir araştırmadan sonra başta kaptan olmak üzere tüm mürettebatı tutukladılar. Tankeri yedeklerine alıp en yakın limana doğru yola çıktılar.

"İzle onları," dedi Atamya. "Gidecekleri limana ulaşıp demir attıktan sonra, gemiyi kaplayan tüm ağları eritebilirsin."

Öyle yaptı Tekin de. Kimse bu çelik gibi ağların nereden çıktığını, nasıl olup da birdenbire eridiğini anlayamamıştı.

Tekin, ertesi sabah okula giderken parka uğradı. Ortalıkta kimse yoktu. Spor alanının çevresinde-

ki çite tırmanarak "Burası, belediye başkanımızın mahallemiz çocuklarına armağanıdır. Ş. Belediyesi" yazan afişin altına, spreyle boyayla, "Babanın parasıyla mı armağan ettin?" diye yazdı. Üstünde "Belediye başkanımıza teşekkür ederiz. Mahalle Halkı" yazan öteki afişin altına da, "Kendi adına kendine teşekkür eden belediye başkanı" diye yazdı. Okula doğru yürürken içi rahatlamıştı.

Yoldaki büfeden bir gazete aldı. Baş sayfadaki en büyük haber, kirli atık gemisiyle ilgiliydi. Ama ihbarı kimin yaptığıyla ilgili bilgi yoktu. İlgili kurumlar yalnızca, "Bilgiyi gizli kaynaklarımızdan edindik," demekle yetinmişti. Demek ki onlar da Çevre Kardeşliği Takımı'nın sırrını korumaya karar vermişlerdi.

Tekin gazeteyi arkadaşlarına göstererek bağırdı:

"Birimiz beşimiz..."

Yanıt hemen geldi:

"Beşimiz dünyamız için!"

Ertesi gün afişler kaldırılmıştı. Akılsız politikacıların yakışsız propagandalarına bu yöntemle engel olabileceklerini görmüştü Tekin. Pek de keyiflenmişti bundan. Arkadaşlarına olayı anlattı. Hemen orada bunu, gördükleri bu tür afişlerin hepsine uygulamaya karar verdiler. İzleyen günlerde, benzer afişlerin hepsinin altına spreyle boyayla uygun yazılar yazdılar. Afişler teker teker kaldırıldı yerlerinden...

Bizim beş kafadarın bu küçük protesto eylemi,

önce İstanbul'da sonra tüm Anadolu'da hızla yaygınlaştı. Belediye başkanlarının halkın parasıyla gerçekleştirdikleri kimi hizmetlerin reklamını yaptıkları tüm afişler, "Babanın parasıyla mı yaptın? Zaten görevin bu değil miydi? Kimin malını kime satıyorsun?" gibi sorularla donatıldı. Sonunda belediye başkanları bu tür uygulamalara tümüyle son verdiler.

Bu olay gazetelerde küçük bir haber olarak yer aldığında çok keyiflendi Tekin. Oturup kabaca bir hesap yaptı. Bu tür akılsızca şeylere harcanan paralarla her ilçe belediyesi, her yıl, en az bir ilköğretim okulu yaptırabilirdi.

Tekin yaptığı hesabı arkadaşlarıyla paylaştığında, her zamanki sakin ve çokbilmiş haliyle, "Bundan yararlanabiliriz," dedi Elif.

"Nasıl?" diye sordu Tekin heyecanla.

"Bir sürü boş arsa, eski eser oldukları için dokunulamayan, yıkılmaya terk edilmiş bir yığın konak var. Bunlar kendiliğinden yıkılırsa yerlerine apartman dikilecek... Oralara birer afiş asabiliriz?"

"Ne afişi? 'Belediyemizi korusun' falan mı yazacağız?"

"Yok be gülüm. 'Ş. Belediyesi bu binayı restore ederek burada bir ilköğretim okulu kuracaktır.' diye yazacağız. Bu, basında haber olarak çıkınca belediyenin eteği tutuşur. Madem bizi örnek alanlar var, bu uygulama da kısa sürede tüm Anadolu'ya yayılır."

Doğrusu bu düşünce herkesin pek hoşuna gitmişti. İnternette, bu tür afişler hazırlayan bir yer aradılar. Mahallede, hemen iki sokak ötelerinde "Taha Grafik" diye bir yer buldular.

Sinan adında, güleç, genç bir ağabeydi Taha Grafik'in yöneticisi. Yaptırmayı istedikleri afişi anlattılar ona. Sinan Ağabey oturup bir hesap yaptı. Ceplerindeki para, yarısını bile karşılayamazdı çıkan hesabın. Boyunlarını büküp ayrılmaya hazırlanıyorlardı ki, "Durun bakalım, bu kapıdan giren müşteri adayları kolay kolay çıkmaz," diye durdurdu onları Sinan. Önce birer çay söyledi, sonra sordu:

"Arkadaşlar, bu afiş işinin bir öncesi olmalı. Bunun öyküsünü anlatırsanız belki yardımcı olabilirim size."

Gizlenecek bir yanı yoktu. Kendisinin başlattığı olayı anlatıp gazeteden kestiği haberi uzattı ona Tekin.

Sinan, katıla katıla gülerken, "Demek sizdiniz bu işi başlatan," diyordu.

"Çabalarınıza şirketimizin bir katkısı olarak üç ayrı yer için afiş hazırlatıp astıracağım," dedi sonunda.

"Anadolu'da işbirliği yaptığımız tüm firmalara da haber yollayacağım bizi desteklemeleri için. Umarım beklediğiniz gibi iyi bir sonuç alırız..."

"Ama afişlerin asıldığı günün sabahında basına

haber vermeliyiz," dedi Tekin. "Yoksa belediyeciler indiriverirler..."

"Elbette," dedi Sinan, "ilk işimiz o olacak."

Bir hafta sonra tüm gazetelerin ilk sayfaları, "Belediye başkanımızın çocuklarımıza armağanı: Ş. Belediyesi, bu tarihi yapıyı restore ederek burada modern bir ilköğretim okulu açacak." yazılı afişlerin ve bunların asılı olduğu tarihi konakların fotoğraflarıyla donatılmıştı. Resimlerin altındaki haberde, halen yurtdışında bulunan Ş. Belediye Başkanı Muzaffer Sarıgülle'nin yurda döner dönmez bu sürpriz girişimle ilgili açıklama yapacağı bildiriliyordu.

Olaya en çok şaşırان ise başkanın kendisi olmuştu. Gelecek seçimlere yatırım yapmaya çabalarken muhalifleri onu bir oyuna getirmeye hazırlanıyordu anlaşılan. Hemen basın sözcüsüne talimat verdi: "Oyuna gelmeyelim. Anıtlar Kurulu'ndan izin isteyeyim. Basına da Kurul'dan onay alır almaz yapıyı yenileyeceğimizi bildirelim."

Ertesi gün, bu haber de baş sayfalarda yer almıştı. Bir başka haber ise, Anıtlar Kurulu'nun, "Özüne zarar verilmeksizin, eski yapıların restore edilerek eğitim kurumlarına dönüştürülmesinde hiçbir sorun yoktur. Bu konuda bize başvuran belediyelere hemen onay verilecektir," diyen açıklamasıydı.

Beş kafadar Sinan Ağabey'in yanına koşup, "Başardınıık!" diye kucaklaştılar.

Gerçekten de kısa sürede yenileme çalışmaları başlatıldı. Bu uygulamayı Anadolu'nun pek çok yöresindeki belediye başkanları kendi ilçelerinde de başlattı. Bu işten en kazançlı çıkan kim oldu biliyor musunuz? Ş. Belediye Başkanı Muzaffer Sarıgülle. Hem akılsızca afişlerin bir işe yaramayacağını hem de boşa harcanan parayla yararlı işlerin yapılabileceğini öğrenmiş oldu.

"Siz de bir şey öğrenmiş oldunuz," dedi Atamya.

"Bizim yardımımız olmadan da çok önemli işler başarabilecek gücünüz var."

"Haklısın Atamya Dede," dedi Tekin. "Biz de çok şey öğrendik bu deneyimden."

İçi gülen gözleriyle elini kaldırıp bağırdı Atamya:

"Birimiz..." Ekranda arkasında beliren Enki ve Sunku, "Hepimiz için!" diye bağırdılar. Hiç aksatmadan yanıtladı bizim beş kafadar da:

"Hepimiz dünyamız için!"

Allianoi

Uzunca bir süredir gazetelerin gündeminden düşmeyen bir konu vardı: Allianoi antik kenti. Doğal sıcak su kaynaklarıyla Allianoi, dünyanın en eski suyla tedavi merkezlerinden biriydi. Tarihi ılıcası, Roma Köprüsü, görkemli caddeleri, çeşmeleri, açığa çıkarılabilen heykelleri ve diğer taşınmaz varlıklarıyla

insanlığın ortak kültür miraslarından biriydi kent.

Şimdi de kullanılabilir durumda olan bu 2000 yıllık ılıca, o yörede inşa edilmeye başlanan Yortanlı Barajı'nın suları altında kalıp sonsuza dek yok olacaktı. Bu konuda çeşitli girişimlerde bulunulmuş ama bir sonuç alınamamıştı.

Yakında barajda su biriktirilmeye başlanacaktı. Bu Alliano'i'nin sonu demekti. Tıpkı daha önce baraj suları altında kalan Zeugma gibi.

Bu tür haberleri gazetelerden hiç kaçırmadan izliyordu Tekin. Acaba Çevre Kardeşliği Takımı, Atlantislilerin de yardımıyla bir şeyler yapamaz mıydı?

O gün arkadaşlarını parkta toplayıp Alliano'i'yi anlattı onlara. Hepsini heyecanlandırmıştı bu konu. Ertesi gün Bergama'ya gidip Alliano'i'yi görmeye karar verdiler. Neler yapılabileceğini araştırdıktan sonra, Atamya ile haberleşeceklerdi.

Ertesi gün, birer mazeret bulup okuldan biraz geç döneceklerini söylediler annelerine. Dersten çıkar çıkmaz parkta buluştular. Az sonra, beş görünmez balon büyük bir hızla Alliano'i'ye doğru uçuyordu.

Balonlarından inmeden tüm kenti dolaştılar. Manevra yeteneği çok yüksek olan balonlarla büyük binaların içine girip çıktılar.

Gerçekten de çok etkilenmişlerdi.

Parkta yeniden bir araya geldiklerinde, "Yani şimdi burası birkaç ay içinde, tümüyle suların altında

kalıp yok olacak öyle mi?" diye öfkeyle bağırdı Emre. Üzüntüyle başını salladı Tekin.

"Arkadaşlar," dedi Barış, "bir fikrim var ama gerçekleştirebilir miyiz bilmiyorum?"

"Nedir, hemen söyle," dedi Aslıhan.

"Bu tür barajların ömrü 50 yılımış. Tüm Allianoi'nin üstünü ince bir köpük katmanıyla kaplasak kenti koruma altına almış oluruz. Baraj suları zarar veremez. 50 yıl sonra, baraj işlevini tamamlayınca o katman kaldırılıp arkeolojik çalışmalar kalınan yerden sürdürülebilir."

"Bunun pek iyi bir düşünce olduğunu sanmıyorum," dedi Tekin. "Zaten 50 yıl içinde antik kentin üstü kalın bir çamur tabakasıyla kaplanacakmış. Düşünsenize on binlerce ton çamur..."

"Acaba antik kenti olduğu gibi yerinden kaldırıp güvenli bir yere taşıyabilir miyiz?" diye sordu Elif.

"Yeraltındaki sıcak su kaynaklarını taşıyamayız ki. Şimdi yaşayan bir ılıca orası. Başka yere taşınırsa ölü bir antik kent olacak," dedi Aslıhan. "Daha iyi bir çözüm olmalı."

"Baraj inşaatını geciktirecek bir şey yapalım biz de," diye söze girdi Barış. "Böylece arkeologlara zaman kazandırmış oluruz."

"Eninde sonunda Allianoi sular altında kalacak ama," dedi Tekin.

"Öyleyse biz de barajı yıkalım!" diye bağırdı Emre.

“Nasıl?” diye sordu ötekiler.

“Bilmem. Belki Atamya yardımcı olur bize.”

“Vakit daha erken. Hadi bize gidip Atlantis’e bağlanalım,” dedi Tekin.

Hep birlikte heyecanla Tekin’lere koştular.

Tekin bilgisayarı açarken iletişim aygıtı anahtarlığını ovaladı.

“Atamya Dede, bilgisayarı açtım. Seninle görüşmemiz gerek.”

Ekranda hemen belirdi Atamya’nın yüzü.

“Söyleyin çocuklarım,” dedi onlara, “bir sorun mu var?”

Tekin, Allianoi olayını özetle anlattı ona. Bu antik kenti kurtarmak için düşündükleri çarelerden söz etti.

“En iyisi baraj inşaatını yıkmak,” dedi Emre heyecanla.

“Bu doğru bir yol değil,” dedi Atamya. “Unutmayın, şiddet şiddeti doğurur. Barışçıl bir yol bulmamız gerekir.”

“Peki, Atlantis’i koruyan manyetik kürenin benzerini yapamaz mıyız?” diye sordu Tekin.

“Çok ileri bir teknoloji o. Bir sürü araç gereç gerektirir. Ve insanlar bunun nereden geldiğini sormaya başlar. Bu da Atlantis’in varlığını tehlikeye düşürür.”

Bir an düşündü Atamya...

“Bana yarına kadar izin verin. Enki ve Sunku ile

de konuşayım. Bir çözüm bulabileceğimize inanıyorum,” dedi.

O gece düşlerinde Alliano'i'yi görerek uyudu Çevre Kardeşliği Takımı'nın üyeleri.

Ertesi gün okuldan çıkar çıkmaz Tekin'in odasında aldılar soluğu. Bilgisayarı açtıklarında Atamya, Enki ve Sunku onları bekliyordu.

“Sizin internette Alliano'i'yi inceledim,” dedi Sunku. “Çukurda olduğu için baraj suları toplandığında, kent yaklaşık otuz metre suyun altında kalacak.”

“Ama bu Alliano'nin çukurda bulunuşundan kaynaklanıyor. Çukurun üst kesimlerinde, suyun derinliği bir metreye bile ulaşmayacak,” diye ekledi Enki.

“Yani?” dedi Tekin.

“Yani antik kentin bulunduğu çukurluğun üst kesimine bir metre yüksekliğinde bir duvar yaparsak sular birikmek için kendilerine başka bir çukurluk bulmak zorunda kalacaklar.”

“Üstelik,” dedi Atamya, “bu duvarla zaman zaman taşarak kente zarar veren İlyä Çayı'nın taşkınlarını da önlemiş olacağız. Çay da kendine yeni bir yol bulacak.”

“Peki, bunu bizim takım gerçekleştirebilir mi?” diye sordu Tekin.

“Elbette,” dedi Atamya. “Size göndereceğimiz beş adet beton bloklama tabancasıyla işe giriştiğinizde, bir buçuk saat içinde bitirebilirsiniz. En büyük sorun,

başlangıç noktalarını ve duvarın oluşturulacağı sınırı doğru izlemeniz. Bu konuda biz de size yardımcı olacağız. Her hareketinizi kameralı balonlarla izleyeceğiz.”

“Beton bloklama tabancalarıyla kesintisiz olarak püskürteceğiniz sıvı, önce toprağın iki buçuk, üç metre kadar altına sızacak. Orada duvara bir tür temel oluşturacak. Sonra toprakla kimyasal tepkimeye girecek ve iki saat içinde, sertleşerek yükselecek. Yerin üstünde en az bir metre yüksekliğinde blok bir duvar oluşturacak. Dinamitle bile patlatamazlar onu. Depreme karşı da çok dayanıklıdır,” diye ekledi Enki.

“Yaşasın!” diye bağırdı çocukların beşi birden.

“Bu pazar annelerinizden pikniğe gitmek için izin alın,” dedi Atamya. “Allianoi’yi kurtarmaya gidiyorsunuz.”

Pazara üç gün vardı. Piknik için izin almaları çok kolay olmuştu. Hazırlıklara başladılar.

Cumartesi günü beton bloklama tabancaları geldi. Atamya, bölge haritası üzerinde çocukların hangisinin nereden başlayıp nereye kadar gideceğini işaretlemişti. Balonların belleğine de bu bilgiler yerleştirileceğinden görev hiç de zor olmayacaktı. Önemli olan, püskürtmeye aynı anda başlayıp aynı anda bitirmektir. Püskürtme yolundaki turistlere de dikkat etmeleri gerekiyordu.

Tekin, Atamya’nın yolladığı haritanın kopyalarını

çıkardı her biri için. Başlayacakları noktaları, izleyecekleri yolu işaretledi. Her birine beton bloklama tabancalarını verdi. Pazar sabahı erkenden buluşmak üzere sözleşip ayrıldılar.

Büyük gün gelmişti. Çevre Kardeşliği Takımı, annelerinin hazırladığı piknik sepetleriyle balonlarına binmeden önce, el ele tutuşup bağırdı:

"Birimiz beşimiz... Beşimiz dünyamız için!"

Az sonra balonlarının içinde hızla Bergama'ya doğru yol alıyorlardı.

Bölgeye geldiklerinde, her biri haritada kendi başlangıç noktasını buldu. İletişim anahtarlıklarından, "Sizi kameralı balonlarla izliyoruz," diyen sesi yükseldi Atamya'nın.

"Senin başlangıç noktan on metre daha ileride," diye uyardı Enki Emre'yi.

"Biliyorum ama orası kayalık," dedi Emre.

"Kayalık olması bir şeyi değiştirmez. Oraya git."

"Hazır mısınız?" diye sordu Atamya.

"Hazırız!" diye bağırdı Çevre Kardeşliği Takımı hep bir ağızdan.

"Öyleyse başlayın!"

Beton bloklama tabancalarını çalıştırdı beş arkadaş. Yeteri kadar sıvı püskürtebilmeleri için yavaş ilerlemeleri gerekiyordu. Yine de sandıklarından daha erken bitecek gibi görünüyordu püskürtme işi.

Birden, "Atamya Dede, yardıma ihtiyacım var,"

diye bağırdı Emre telaşla. Bir koyun sürüsü duvarın oluşacağı bölgenin içine girmek üzereydi.

"Gördüm," dedi Atamya. "Kameralı balonlardan birini yolluyorum oraya."

Balon, birkaç dakika içinde yolunu kesip tepenin üst taraflarına doğru kovaladı sürüyü. Hayvanların ürkererek panik içinde ters yöne doğru koşmasına bir anlam verememişti çoban ama çaresiz izledi sürüyü o da.

Beton sıvısı püskürtme işi yaklaşık bir saatte bitti.

"Şimdi gerçek bir pikniğe ne dersiniz arkadaşlar?" diye sordu Tekin, işleri bitince. "Dikili üç adım ötemizde..."

"Güzel midir Dikili?" diye sordu Aslıhan.

"Ege'nin her köşesi güzeldir!" diye bağırdı Tekin.

Az sonra, Dikili kıyılarında gözden uzak bir yerde piknik sepetlerindeki köfteleri, börekleri yiyor; çevrelerindeki güzellikleri izliyorlardı. Bir ara top oynamayı denediler ama hiç zevk almadılar bundan. Hepsinin aklı duvardaydı şimdi. Acaba bu girişimleri başarılı olacak mıydı? Yaklaşık iki buçuk saat kadar sonra piknik sepetlerini ve çöpleri toparlayıp yeniden Alliano'i'ye döndüler.

Antik kentin çevresinde, Çin Seddi gibi bir duvar uzanıyordu. Kazıda çalışan arkeologlarla baraj inşaatında çalışan mühendisler, şaşkın gözlerle duvarı inceliyorlardı.

Önü kesilen İlya Çayı, kendine yeni bir yol bulmuş, oradan dolanarak akmaya başlamıştı. Baraj için toplanacak olan sular da Allianoi'nin bulunduğu çukura akamayacaktı artık.

Baraj mühendislerinden biri, şantiyeden bir bal-yoz getirip duvara vurmaya başladı. En küçük bir çentik bile açamamıştı duvarda. Dehşet içinde bal-yozu bir kenara bıraktı ve elleriyle yoklayarak duvarı incelemeye başladı.

Birden, "Allianoi kurtuldu!" diye bağırdı arkeoloğlardan biri.

Kazıda çalışan herkes katıldı bu sevinç çılgınlığına. Arkeoloğlardan biri cep telefonuyla kazı başkanı Dr. Ahmet Yaraş'ı aradı. Dr. Yaraş, kazı yerine ulaştığında büyük bir heyecan içindeydi. Gözlerine inanamıyordu.

Az sonra haberi alan basın mensupları dolduracaktı bölgeyi.

Çevre Kardeşliği Takımı'nın görebileceği başka bir şey kalmamıştı artık. Balonlarıyla geri döndüler. Parktan evlerine doğru giderken, el ele tutuşup, "Birimiz beşimiz... Beşimiz dünyamız için!" diye bağırma-yı unutmadılar.

Ertesi gün Allianoi'nin duvarı tüm gazetelerde birinci haberd.

"Esrarengiz duvar, Allianoi'yi suların altında kalmaktan kurtardı!" diye yazıyordu kimi gazeteler. "Bu

duvarı uzaylılar mı ördü?" diye soruyordu bir gazete. Bir başkası daha da ileri giderek, "Allianoi'nin ruhları, antik kentin sulara gömülmesine engel oldu!" diyordu.

Çok mutluydu bizim beş kafadar. Parkta bir araya gelmiş, gazetelerdeki haberleri birlikte kahkahalar atarak okuyorlardı. Evet, Allianoi kurtulmuştu.¹

Şimdi yepyeni bir proje vardı önlerinde. Fabrika atıklarıyla kararmış, ölü bir dereye dönüşmüş olan Nergislidere'yi yeniden canlandırmak.

¹ Keşke Allianoi'yi ve öteki antik kentlerimizi kurtarmak bu kadar kolay olabilseydi. BA

Nergislidere'yi Canlandırmak

Nergislidere'yi canlandırma önerisi Elif'ten gelmişti. "Keşke zavallı deremizi kıyısında nergislerin açtığı, içinde balıkların yüzdüğü bir dere haline getirebilsek yeniden," demişti bir gün, beş kafadar dere kıyısında yürürken.

Günlerce bu konuyu tartıştılar. Sonunda Atamya'dan yardım istemeye karar verdiler.

Konuyu kendisine açtıklarında, "Bu öyle kolay bir şey değil," dedi Atamya.

"Ölü bir doğal ortamı yeniden canlandırmak için çok çaba harcamanız gerekecek."

"Harcarız," dedi Tekin. "Yeter ki Nergislidere gene ıslıl ıslıl, canlı bir dere olsun."

"Peki," dedi Atamya. "Yarın haberleşiriz."

Ertesi günü iple çekti çocuklar.

"İyi haberlerim var," dedi Atamya. "Kentlerden çıkan atıksuları arıtırken kullandığımız bir bakteri var. O bakteriden yollayacağım size. Ama önemli bir sorun var: Biz bu bakteriyi havuzlarda biriktirdiğimiz atıksularda kullanıyoruz. Arıtılmış suyu havuzdan süzerek çıkardığımız için bakterilerin kimyasal bir tepkimeyle içlerine çektikleri kirlilikleri toplayıp yok edebiliyoruz. Sizinse böyle bir olanağınız yok. Nergislidere akıp gidiyor. Öncelikle, size yollayacağım arıtma bakterisini, derenin çıkış noktasında, suların henüz kirletilmemiş olduğu bir yere bırakmanız gerekiyor. Derenin denize aktığı yerin ağzına da bir süzgeç yerleştirmelisiniz. Bakterilerle birlikte gelen pislikler orada toplanıp uygun bir yere gömülmeli. Bu işlemi dört beş kez yinelemeniz gerekecek."

"Derenin ağzına koyacağımız süzgeç nasıl bir şey olacak?" diye sordu Tekin.

"O kolay," dedi Atamya. "Ağ tabancasını en ince ayarına getirip dere ağzının bir ucundan ötekine püskürtürsen işimizi görecek bir süzgeç oluşturabilirsin. Önemli olan, süzgeçte biriken pisliklerin temizlenmesi..."

Denizlerin temizlenmesi için çaba harcayan DenizTemiz Derneği ile ilgili haberler geldi Tekin'in aklına.

"Sanırım onu çözümleyebiliriz," dedi.

"Öyleyse yarın size iki bidon arıtma bakterisi

yolluyorum. İlk uygulama için bir bidon yeterli. İkinci bidonu, istediğimiz gibi bir sonuç alamazsak kullanırsınız.”

Atamya ertesi gün, iki büyük bidon içinde, yumurta akını andıran bir sıvı gönderdi. Tekin, bidonlardan birini kalorifer dairesinde, kimsenin gözüne çarpmayacak bir köşeye gizledi.

Ertesi gün beş kafadar, ikinci bidonu alarak Nergislidere'nin çıkış noktasına doğru uçtular.

Derenin kaynağı Belgrad Ormanları'ndaydı. Birkaç kilometre boyunca pırıl pırıl, ıslıl ıslıl akıyordu Nergislidere. Sonra yerleşim birimlerinden sızan kirli su ve fabrikaların atıkları karışıyordu dereye. Tekin'in atık borusunu tıkadığı fabrikanın yakınlarına gelindiğinde, artık balçık halinde akıyordu su.

“Arıtma bakterisini kirlenmenin başladığı ilk bölgede suya boşaltmalıyız,” dedi Tekin.

“Bence de öyle,” dedi Aslıhan.

“İyi de,” dedi Barış, “bu kirli sızıntılar geldikçe gene kirlenecek dere.”

“Sızıntının olduğu yerleri köpükle kaplarsak kirlenmeyi bir ölçüde önleriz,” dedi Tekin. “Sonra da köklü bir çözüm araştırırız.”

“Haydi öyleyse, iş başına!” diye bağırdı Emre.

Arkadaşları, kirlenmenin başladığı noktadan ilerleyerek derenin çeşitli kesimlerine arıtıcı bakteri döküler. Tekin de sızıntıların görülür durumda olduğu

yerlerde kıyıyı köpükle kaplamaya başladı.

İki saat içinde işlerini bitirmişlerdi. Yapacakları son şey, derenin denize aktığı yere bakterilerle gelen atıkların denize karışmasını önleyecek ince bir ağ germekti.

Atlantis'ten gelen araç gereci kullanmakta iyice ustalaşmış olan Tekin, üç beş dakika içinde, derenin ağzına, suyun yüzeyinden dibe kadar inen bir ağ döşedi.

Sonucu görmek için bir hafta kadar beklemeleri gerekiyordu.

O bir hafta geçmek bilmedi. Hemen her gün derede oluşacak değişimleri gözlemeye çalışıyorlardı.

Ama hiçbir şey olmuyordu.

"Galiba bir işe yaramadı çabalarımız," diyordu Emre.

"Bekleyelim, göreceğiz," diyordu Tekin.

Beşinci gün, suyun altından, pompayla hava basılıyormuş gibi kabarcıklar çıkmaya başladı.

Altıncı gün ise denizanası gibi peltemsi kitleler belirmeye başladı derenin yüzeyinde. Bunlar hızla akıyor, akarken çevrelerindeki atıkları da toplayarak büyüyordu. Geçtikleri yerde, ıslıl ıslıl, tertemiz oluyordu derenin suyu.

Bunu gören beş kafadar, birbirlerine sarılıp keyifli çığlıklar atıyordu.

Yedinci günün sonunda, derenin ağzına gerdik-

leri ağ, arıtıcı bakterilerin içine hapsedilmiş tonlarca atıkla doluydu.

"Evet," dedi Tekin, "şimdi sıra, Sahil Güvenlik aracılığıyla DenizTemiz Derneği'ne ulaşmaya geldi. Sahil Güvenlikçiler senin sesini artık tanıyorlar Barış, bir ara bakalım onları."

Barış anahtarlığını ovuşturup, "Sahil Güvenlik," dedi. Karşısına çıkan görevliye, "Biz Çevre Kardeşliği Takımı'yız. Lütfen ÇKT koduyla kendisini aradığımızı komutana bildirir misiniz?"

Belli ki bu konuda uyarılmışlardı. "Sizi hemen komutana bağlıyorum," dedi santral görevlisi.

"Sizi dinliyorum ÇKT," dedi komutan.

"Komutanım," dedi Barış, "ölü bir akarsu olan Nergislidere'yi yeniden canlandırmak için girişimde bulunduk. Şu anda dere hızla temizlenmekte. Ama derenin denize açıldığı yere gerdiğimiz ağın önünde tonlarca atık, çevreye zarar vermeyecek bir yerde gömülmeyi bekliyor. Bu konuyu DenizTemiz Derneği'nin çözümleyebileceğini umuyoruz. Bu bilgiyi onlara iletirseniz çok sevineceğiz."

"Hemen arayacağım derneği," dedi komutan. "Eminim ilgileneceklerdir."

"Gerekirse bu gibi başka eylemler için onlarla tekrar işbirliği yapabiliriz komutanım. Sonucu öğrenmek için sizi yine arayacağım," dedi Barış.

"Anlaşıldı ÇKT," dedi komutan. Bir an durakladık-

tan sonra, "Şu Allianoı'deki duvar da sizin marifetiniz, değil mi?" diye sordu.

Bir kahkaha attı Barış.

"Allianoı mı? Duvar mı? O da neymiş?" dedikten sonra ekledi, "Siz bizimle işbirliği yapmayı sürdürürseniz biz daha çok duvarlar öreceğiz. Kötülerin başına çorap örmekten de geri kalmayacağız komutanım. ÇKT size saygılarını sunar."

Komutanı yeniden aradıklarında, DenizTemiz'in konuyla yakından ilgilendiğini ve özel gemilerinden birini atıkları toplamak üzere görevlendirdiğini öğrendiler. Gerçekten de derenin ağzına uçtuklarında, özel donanımlı bir geminin kepçe kepçe atık topladığını gördüler.

Bu arada, Atamya'dan anahtarlıklara bir çağrı geldi.

"Çocuklarım," dedi Atamya. "dereyi temizlediniz ama bu temiz halinin korunabilmesi için önlem almak gerekir. Enki'nin yaptığı araştırmaya göre, sızıntının olduğu yerlerde, dere kıyısından üç metre öteye derin çukurlar kazılıp içleri odunkömürü tozu ve ince kumla doldurulursa bunlar bir süzgeç görevi görecek ve atık sızıntılarının temizlenmeden dereye akmasını önleyecek."

"Tamam Atamya Dede," dedi Tekin. "Sanırım bunu da çözümleyebiliriz."

Az sonra bu bilgi de komutan aracılığıyla Deniz-

Temiz Derneği'nin yetkililerine aktarılmıştı. İzleyen bir ay boyunca Nergislidere'nin kıyılarında çukurlar kazılmış, çukurlara kömür tozu ve kum dökülmüş, sonra da üstleri kapatılmıştı.

Nergislidere pırıl pırıl, şırıl şırıl akmaya başlamıştı yeniden. Derenin doğduğu yerdeki kirletilmemiş bölümde yaşayan canlılar, yavaş yavaş alt kesimlere doğru ulaşmaya başlamıştı.

Yaz geldiğinde çocuklar, yıllar önceki gibi Nergislidere'de kayık yüzdürmeye, annelerinin babalarının gözetiminde yüzmeye başlamışlardı. Zaman zaman balık tutan birkaç kişiye bile rastlanabiliyordu. Alabalıklar ve sazanlar yeniden gezinmeye başlamıştı derenin sularında. Hatta kıyılarında, renk renk çiçekler açmaya başlamıştı.

Bir gün öğleden sonra Çevre Kardeşliği Takımı, kendi çabalarının ürünü olan bu pırıl pırıl dereye topluca yüzmeye gitti. Sulara dalıp çıkan, kayık yüzdüren çocukların keyfini yaşadılar hep birlikte. Gerçekten de çok büyük bir mutluluktan bu onlar için.

Bu arada basın, son birkaç ay içinde yaşanan bu ilginç ve önemli olayların kaynağını araştırmaya başlamıştı. Ruhlardan, uzaylılardan sonra, olayların çoğunda harekete geçen ilk kuruluşun Sahil Güvenlik olduğu görülmüş ve Sahil Güvenlik Komutanlığı, gazetecilerin yoğun ilgisine maruz kalmıştı. Komutanlık tüm soruları yanıtsız bırakıyordu. Sonunda bir haber

sızdı basına: ÇKT adlı çok güçlü bir örgüt gerçekleştiriyordu bütün bu esrarengiz eylemleri.

Bu haberi yalanlayan komutan, bilgi vermeye kesinlikle yanaşmıyordu. Ama basın "ÇKT"yi diline dolamıştı bir kez. Çevre korumayla ilgili her haberde, ÇKT'nin adı geçiyordu bir biçimde.

"Sakın ünlü olmanın etkisine kapılıp kimliğinizi açıklamayın," diye uyardı bizim beş kafadarı Atamya. "Biz, dünyamızı kurtarmanın gönüllü savaşçılarıyız, bunu unutmayın."

Basının tüm araştırmasına karşın, ÇKT bir sır olarak kaldı.

Karadeniz'de Bulanık Akıntılar

Bir pazar sabahı erken saatlerde, iletişim anahtarlığının çağrı sesiyle uyandı Tekin. "Bilgisayarını aç hemen," diyordu Atamya'nın endişeli sesi. Tekin hemen ekranın başına koştı.

Az sonra Atamya karşısındaydı.

"Seni erken bir saatte uyandırdım Tekin ama yardımınız gerekiyor."

"Sorun nedir Atamya Dede?" diye sordu Tekin.

"Bir süredir bulanık su akıntıları yayılıyor Karadeniz'e. Bu bulanık akıntılar, balıkların göç yollarını kapladığı için palamut ve kalkan sürüleri, kendilerine yeni yollar aramak zorunda kalıyor. Bunu yaparken de çoğunlukla yanlış yönlere sapıp binlerce yıldır kullanageldikleri beslenme alanlarının çok uzağına düşüyorlar. Biz bunu fark edince balık sürülerinin

buldukları noktalara yem dökmeye başladık ama bu yeterli değil. Balıkların her zamanki göç yollarına dönmeleri gerek. Bunun için de bulanık akıntıların kaynağının bulunması gerekiyor.”

“Bulamadınız mı Atamya Dede?”

“Aslında bulduk sayılır. Kilyos, Karaburun, Akpınar, Yalıköy ve Kıyıköy açıklarında bir şeyler oluyor. Bulanık akıntılara her ne ise bu neden oluyor. Ama yeri durmadan değiştiği için ne olduğunu saptamıyoruz. Sanki kocaman bir ahtapot her gün bir yere yuvalanarak suyun altını üstüne getiriyor. Senden bir araştırma gezisi yapıp gördüğün olağandışı şeyleri bize bildirmeni istiyoruz.”

“Hemen yola çıkıyorum.”

“Kahvaltını etmeyi unutma,” dedikten sonra gülümseyerek kapattı bağlantıyı Atamya Dede.

Tekin, sıkı bir kahvaltıdan sonra bir balon oluşturup yola koyuldu. Yolda, arkadaşlarını arayıp bilgilendirerek gerektiğinde yardım için hazır olmalarını söyledi.

Çok güzel bir yaz sabahıydı. Gökyüzü pırıl pırıldı. Şişman yanaklı birkaç beyaz buluttan başka bir şey yoktu. Arada çok ciddi bir işe yetişecekmiş gibi hızla bir yerlere doğru uçan martılara rastlıyordu. Aşağıda gemiler, balıkçı tekneleri vardı. Büyük bir V çizerek uçan bir yabankazı sürüsüne rastladı bir ara. Müzipliği tuttu, sürünün ardına takıldı. Varlığını hemen

duyumsayıp öfkeyle bağırmaya başladı kazlar. Pek hoşuna gitmişti bu Tekin'in. Ama onları daha fazla tedirgin etmemek için kendi yoluna yöneldi yeniden.

Az sonra Kilyos'un üzerinde uçuyordu. Evet, yer yer bulanık su akıntıları görüyordu. Geniş bir alanı kaplıyordu bunlar ama olağandışı hiçbir şey yoktu. Kıyı boyunca küçük balıkçı tekneleri vardı sadece.

Sonra Yalıköy yakınlarında gördü onu. Daha önce karşılaştığı gemilerin hiçbirine benzemiyordu. Issız bir koyda, kıyıya bir şeyler püskürtüyordu.

Ona iyice yaklaştı Tekin. Kıyıda kocaman bir kum dağı vardı. Gemi, bir boruyla onun üstüne kum püskürtüyordu. Az ötede, kumu yükleyip taşımaya hazır mavnalar bekliyordu. Tuhaf gemi, az sonra demir alıp uzaklaştı kıyıdan. Mavnalar da kıyıya yaklaşip kum yüklenmeye başladı.

Garip gemi bir süre ilerledikten sonra Akpınar ile Yalıköy arasında bir yere demir attı. Az sonra pırıl pırıl deniz, inanılmaz bir biçimde bulanmıştı. Gemiye

iyice yaklaşan Tekin, duyabildiği birkaç konuşmadan bu geminin uzunca bir süredir bölgede vakumlama yöntemiyle denizin kumunu çekerek kıyıya depolamakta olduğunu öğrendi.

Bu yöntem, deniz dibini altüst ederek doğal yaşam dengesine büyük zararlar veriyordu.

"Cornelis Zanen" adlı, Hollanda bandıralı bir gemiydi bu. Tekin, hemen Atamya'yı arayıp durumu anlattı.

"Anladım," dedi Atamya. "Sürekli yer değiştirdiği için bulamadık biz bu geminin izini."

Bir an düşündükten sonra, "Bu kez iki koldan saldırmalıyız," diye görüş bildirdi. "Sahil Güvenlik'i yardıma çağırırken bölgedeki Balıkçılar Kooperatifi'ni de harekete geçirmeliyiz. Arkadaşlarına haber ver, Sahil Güvenlik ile DenizTemiz Derneği'ni arasınlar, bu bilgileri onlara aktarsınlar. Sen de Yalıköy Balıkçılar Kooperatifi'ne gidip gördüklerini anlat. Büyük bir olasılıkla uzunca bir süredir burunlarının dibinde yaşanan bu olaydan haberleri bile yoktur."

"Tamam," dedi Tekin. İlk iş olarak Çevre Kardeşliği Takımı'nı arayarak yapmaları gerekenleri anlattı. Sonra Yalıköy'ün kuytu bir yerinde balonundan inerek Balıkçılar Kooperatifi'nin yolunu tuttu.

Av mevsimi kesat geçtiği için o gün denize açılmamış olan balıkçılar, kooperatifin küçük lokalinde oturmuş dertleşiyorlardı.

"Nerede o eski güzel günler?" diyordu yaşlı bir balıkçı. "Balıkları koyacak kasa kalmazdı teknede... Şimdi öyle mi ya?"

"Merhaba, hepimize iyi günler diliyorum," diyerek içeri girdi Tekin.

"Hayrola gencim, yolunu mu yitirdin?" diye sordu içlerinden biri.

"Yok," dedi Tekin, "arkadaşlarla pikniğe gelmiştik de, bir şey dikkatimizi çekti. O konuda bilgi almaya geldim sizden."

"Nedir delikanlı? Bildiğimiz bir şeye anlatırız," dedi bir başka balıkçı.

"Şey," dedi Tekin, "buradan birkaç kilometre ötede ağaçların ardında kuytu bir yer bulduk. Piknik yapmak için güzel bir yerdi. Ama sonra orada garip bir şeylerin döndüğünü gördük. Kocaman bir gemi denizden kıyıya kum püskürtüyordu. Orta yerde kocaman bir kum dağı vardı. Koyun önü kayalarla kaplı olduğundan denizden görülmesi zordur sanırım. Hani merak etmiştik de..."

"Ne?" diye ayağa fırladı yaşlı balıkçı. "Bulanık akıntıların nedeni bu olmasın? Acaba kaçak kum mu çekiyorlar denizden? Cemil, Recep, yeğenimiz tarif etsin yerini, arabaya atlayıp bir bakın."

Tekin, koyun bulunduğu yeri iyice tarif etti genç balıkçılara. Onlar yola çıkar çıkmaz da izin isteyip ayrıldı balıkçıların yanından. O dışarıya çıkarken ha-

raretili bir tartişma başlamıştı lokalde.

Hemen balonuna atlayıp çevrede bir keşif gezi-
si yaptı Tekin. Cornelis Zanen, hâla kum çekiyordu.
Bulunduğu bölgede deniz tam bir kum bulamacına
dönüşmüştü. Bulanık sular, akıntılarının etkisiyle hızla
birkaç yöne doğru ilerliyordu.

Koydaki kum deposunda, mavnalardan biri yük-
lenmekte, öteki ise sırasını beklemekteydi. İki genç
balıkçı ise ağaçların gerisinden, olanları anlamaya
alışıyorlardı. Balıkçılar az sonra kooperatife dön-
mek üzere arabalarına bindiler.

Tekin bundan sonra ne yapması gerektiğine karar
vermeye çalışırken anahtarlıktan Barış'ın sesi duyul-
du:

"Tekin sana haberlerim var. Sahil Güvenlik en hızlı teknelerinden ikisini yola çıkardı bile. Bir saate kalmaz orada olurlar sanıyorum. DenizTemiz de Balıkçılar Kooperatifi ile bağlantıya geçecek."

"Ben onlarla bağlantı kurdum bile," dedi Tekin. "Şimdi havadan yöreyi denetliyorum. Bir şey olursa size haber veririm."

Az sonra balonuyla yeniden kooperatifin üzerindeydi. Balıkçılar uzun, beyaz bir bezin üzerine kocaman harflerle, "Denizime dokunma, ekmeğimle oynama!" diye yazıyorlardı. Bir başka grup ise, "Denizlerimizi öldürüyorsunuz, doğa katilleri evinize dönün!" diye bir afiş hazırlıyordu.

Az sonra çevre balıkçı köylerinden gelen kala-

balık bir grup, bu afişleri ellerine alarak koya doğru yola çıktı.

Elleri afişli balıkçılar deponun önüne geldiğinde, Sahil Güvenlik tekneleri de Cornelis Zanen'e ulaşmıştı. Geminin Türk karasularında kum çıkarma izni bile yoktu. Hemen yakalandı.

Kum yüklenen mavnanın kaçması zaten olanaksızdı. Öteki sıvışıp uzaklaşmaya çalışırken Sahil Güvenlik'in ikinci gemisi tarafından etkisiz hale getirildi. Bu sırada DenizTemiz'in hızlı teknelerinden biri, kalabalık bir gazeteci ordusuyla olay yerine yetişmişti.

Görülme tehlikesi olmadan tam tepede duran Tekin, coşkulu kahkahalar atarak olayları arkadaşlarına ve Atlantis'tekilere iletiyordu.

Kaçak kumcular, tam anlamıyla suçüstü yakalanmışlardı. Çevreye verdikleri büyük zarar nedeniyle Cornelis Zanen'in mürettebatı, tutuklu olarak İstanbul'a doğru yola çıkarılmıştı bile.

Balıkçılar sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Araştırma derinleştirilince bölgede bir yıldır gizli gizli kum çıkararak bir "kum mafyası" olduğu anlaşılmıştı. Mafyanın, yurtiçi ve yurtdışı bağlantılarıyla birlikte çökertilmesinin ardından, Karadeniz'deki bulanık akıntılar kesilmiş, balık sürüleri her zamanki göç yollarına dönmüşlerdi. Kurallara uygun olarak ava çıkan balıkçıların yüzü gülmeye başlamıştı yeniden.

Balıkçılar Kooperatifi'ndeki balıkçılar, kendilerini uyaran çocukla arkadaşlarını aradıysa da onları yöredeki piknik alanlarının hiçbirinde bulamamışlardı.

"O çocuklara çok şey borçluyuz. Bir yıldır gözümüzün önünde oynanan oyunu görmemizi sağladılar," diyorlardı.

Basın bu kez, "Sahil Güvenlik, kum mafyasını çökertti." diye atmıştı başlıkları. Bu büyük zaferinden ötürü Sahil Güvenlik kutlanıyor, göklere çıkarılıyordu.

"O çocuklar her kimseler, çok önemli işler başarıyorlar. Keşke onlarla tanışabilsem," diye düşünüyordu Sahil Güvenlik Komutanı gazeteleri okurken. O sırada telefon çaldı.

"Komutanım ÇKT kodlu bir telefon var size."

"Bağlayın hemen!"

Komutanın artık yakından tanıdığı, Barış'ın sesi:

"Komutanım bu kadar hızlı hareket ettiğiniz için takımımız adına teşekkür etmek istedim size," diyor-du.

"Oğul yalnız ben değil, tüm ülke teşekkür etmeli size. Keşke tanışabilseydik... O zaman daha yakın bir işbirliğine girebilirdik belki," dedi komutan.

"Bir gün o da olur komutanım. Belki sizi Çevre Kardeşliği Takımı'na üye bile yaparız. Hoşça kalın!" dedikten sonra kahkahalar atarak kapadı Barış iletişim aygıtını.

Heyecandan gözleri yaşarmıştı komutanın.

"Bu ülkede böyle gençler oldukça hiçbir karanlık güç önümüze geçemez," diye mırıldandı kendi kendine.

Kalkan Balıkları

O günkü gazetelerde pek dikkat çekmeyen bir haber vardı:

Bu haber Tekin'i pek heyecanlandırmıştı. Hemen Atamya'yı arayıp haberi ona da gösterdi. Atamya da heyecanlanmıştı haberi okuyunca.

Karadeniz'e 1000 kalkan balığı bırakıldı.

Trabzon Su rnleri Merkez Araştırma Enstitüsü (TSMA) ve Japonya Uluslararası İşbirliği Ajansı'nın (JICA) işbirliğiyle Türkiye'de azalan balık stoklarını yeniden artırmak amacıyla geliştirilen Kalkan Balığı Yetiştiriciliği Projesi kapsamında bu yıl da Karadeniz'e 1000 kalkan balığı yavrusu bırakıldı. TSMA Başkanı Yılmaz Bekiroğlu, "Bin adet kalkanla bu sulara toplam 10 bin balık bırakmış oluyoruz," dedi. Japonya'nın bu yöntemle her yıl iki milyar kalkan balığı yetiştirdiğine

dikkat çeken Bekiroğlu, amaçlarının en kısa sürede böyle yüksek rakamlara ulaşmak olduğunu belirtti.

“Trabzon’da böyle bir çalışma yapıldığından habirimiz yoktu,” dedi Tekin’e. “Bizim de benzer bir çalışmamız var ama ulaşma noktalarımız sınırlı olduğu için fazla yol alamıyoruz. Yavruların hızlı büyümesini sağlayan özel bir yem de geliştirdik. Ama dağıtım sorunlarımız var.”

“Atamya Dede,” dedi Tekin, “bana bir balonun içinde bir miktar yavruyla geliştirdiğiniz yemden örnekler yollasana. Belki buradan bir şeyler yapabilirim.”

“Haklısın,” dedi Atamya. “Niye daha önce düşünemedik ki bunu? Pazar sabahı sana üç balon yollayacağım. Balonların birinde özel yem örnekleri, birinde de kültür havuzlarında bir süre daha gelişmesi gereken yavrular olacak. Sanırım 10.000 kadar yavru yollayabiliriz şimdilik. Daha çoğuna zaten bakamaz Trabzon Su Ürünleri. Yem örneklerini analiz edip benzerini üretebilirlerse işleri kolaylaşır. Üçüncü balonda da denize bırakılabilecek boyutta 5000 yavru olacak. Öğrenebilirseniz onların bıraktıkları yerlere bırakın bu yavruları da...”

“Heeeeeyt!” diye bağırdı Tekin keyifle. “Desene bu yıl kalkan şenliği yaşanacak Karadeniz’de.”

“Dilerim öyle olur oğul,” dedi Atamya.

Tekin hemen haberi arkadaşlarına ilettili. O gün

bir araya geldiklerinde eylem planlarını kararlaştırdılar. Aslıhan ve Barış, TSÜMA'nın kalkan yavrularını bıraktığı bölgeleri internetten, olmazsa gazeteci gibi telefon ederek öğrenmeye çalışacaklardı.

"Barış'ın kart sesi gene işe yarayacak desenize," diyerek bir kahkaha attı Emre. Yerde duran plastik topu ona fırlattı Barış.

Onlar didişirken Elif, "Ya Emre ile ben ne yapacağız?" diye sordu.

"Ben küçük yavruları ve yem örneklerini TSÜMA'nın yetiştirme havuzlarına götürürken siz ikiniz de üçüncü balondaki daha büyük yavruların dağıtımını üstleneceksiniz. Aslıhan ve Barış'ın edindiği bilgi doğrultusunda denize bırakacaksınız onları. Bu çok önemli çünkü TSÜMA yavruların bırakılacakları yerleri seçerken mutlaka korunaklı yerleri bulmaya özen göstermiştir."

O pazar Çevre Kardeşliği Takımı erkenden hazırlanıp parkta buluşmuştu. İletişim anahtarlıklarından Atamya'nın sesi duyuldu:

"Hazırsanız balonları yolluyorum."

"Hazırız Atamya Dede," dedi Tekin.

Birkaç saniye sonra üç büyük balon önlerinde duruyordu.

"Ben balonlarımı alıp gidiyorum," dedi Tekin. "Siz de büyük balonu yedeğinize alıp yükselin ve Aslıhan ile Barış'tan haber bekleyin. Bir bilgiye ulaşamazlarsa kayalığı bol koyalara bırakırsınız yavruları."

Aslıhan ile Barış, birkaç gündür balıkların denize bırakıldığı yöreler hakkında bilgi toplamaya çalışıyorlardı. Ama henüz hiçbir veriye ulaşamamışlardı.

"Buldum," diye bağırdı Barış birden. Su Ürünleri Enstitüsü'nden yollanan bir iletide, Pazar ilçesinin on mil kadar açığındaki, dibi kayalık bir bölgeden söz ediliyordu. Trabzon Valisi Nuri Okutan, o yörenin koruma altına alınmasını istemişti.

Bu haberi duyar duymaz, "Tamam, yeri bulduk!" diye haber verdi arkadaşlarına Aslıhan.

Vali Okutan'ın adını duyar duymaz, "Aaaaah!" diye bağırdı Tekin. "Niye daha önce düşünemedim ki bunu? Vali Nuri Okutan, bizim Bilgin Amca'nın pek iyi dostudur. Siz yavruları o bölgeye boşaltın. Ben de özel yem örnekleriyle birlikte Vali Bey'e bir not bırakacağım. Gerekeni mutlaka yapacaktır valimiz."

O gün, 5000 adet yavru, koruma altındaki bölgeye bırakıldı. Deniz bir anda, şenlik yerine dönmüştü. Çevrede gözetim için bulunan görevliler, yavru balık sayısının bir anda birkaç katına çıkmasına şaşırmışlardı. Kıyıyla telsiz bağlantısı kurup ne yapmaları gerektiği konusunda sorular sormaya başladılar.

Tekin, 10.000 minik yavruyu havuzlara boşaltıp ilk yemlerini verdikten sonra ikinci balondaki özel yem örneklerini Valilik Konağı'nın önünde uygun bir yere bırakmıştı. Yem bidonlarının üstüne, "Sayın Vali Nuri Okutan'a" yazılı bir de zarf bırakmıştı. Zarfın içindeki

mektup, "Sevgili Okutan Valimiz," diye başlıyordu, "Biz Çevre Kardeşliği Takımı olarak deniz ürünlerini geliştirme çalışmanıza küçük bir katkıda bulunmak istedik. Karadeniz'de koruma altına aldığınız bölgeye 5000 yavru saldık. Ayrıca TSÜMA'nın havuzlarına da 10.000 minik yavru bıraktık. Bu bidonlarda, özellikle kalkan yavrularının çok hızlı büyümesini sağlayan özel yem örnekleri bulunmaktadır. Hamsi etinin mısır unu ile çeşitli oranlarda karıştırılmasıyla yapılan bu yemin işinize yarayacağını umuyorum. Bu konuda size gücümüz elverdiğince yardımcı olmayı sürdüreceğiz. Adımızı basına duyurmazsanız seviniriz. Saygılarımızla, ÇKT."

Vali Okutan, mektup ve yem örnekleri getirildiğinde heyecanla açtı zarfı. Az sonra gözleri ışıltılı olmuş, yüzü gülmeye başlamıştı.

"Hemen TSÜMA'ya gönderin bu bidonları. Derhal içindekilerin analizleri yapılsın ve bol miktarda üretime başlansın," dedi. Sonra arabasına atlayarak TSÜMA'nın balık yetiştirme havuzlarını görmeye gitti. Havuzlar balık kaynıyordu. Bidonlardaki yem örneklerinden aldığı birkaç avuç yemi havuzlara serpiştirirken gözlerinden sevinç gözyaşları süzülüyordu.

"Böyle özverili gençler varken ülkemizin sırtı yere gelmez," diye düşünüyordu. Bir yandan da onların kim olabileceğini merak ediyordu.

10.000 yavru TSÜMA'nın havuzları için çok faz-

laydı. Hemen daha büyük iki havuzun yapımına girişildi. Gazetelerde her gün haber olarak yer alıyordu bu konudaki girişimler. Çok büyük iki havuzun yerinin kazılıp hazırlandığı, ertesi gün beton dökme işleminin başlayacağı ancak bunun en az bir ay içinde tamamlanabileceği basında yer aldığı, Tekin Atamya'ya sordu:

"Atamya Dede, yardımcı olalım mı?"

Her zamanki gibi gözlerinin içi gülüyordu Atamya'nın.

"Elbette," dedi. "Bu gece dört balonla gidin. İki havuzu ikişer yandan başlayarak beton köpüğüyle kaplayın. Beşinci arkadaşınız da her olasılığa karşı benimle bağlantı kurmak için bilgisayar başında kalsın."

O gece yarısı Tekin, Emre, Elif ve Aslıhan, herkes uyduktan sonra parkta buluştular. Balonlarına atlayıp Trabzon'a gittiler. Havuzlar için hazırlanmış çukurlara, Alliano'i'nin çevresini duvarla çevirmek için kullandıkları sıvıdan çok az bir miktar püskürtmeleri yeterli olmuştu. Havuzlar, ertesi gün deniz suyuyla doldurulup balıkların yetiştirilmesi için kullanılmaya hazırды.

Sessizce geri döndüler ve güzel düşler görek uyudular.

Ertesi sabah, havuzlara beton dökmeye giden ekipler, asla gerçekleştiremeyecekleri kadar kusursuz

beton havuzlarla karşılaştılar. Ekip başkanı hemen valiyi aradı:

“Sayın Valim, havuzlar betonlanmış, deniz suyuyla doldurulmaya hazır.”

Bir anlık şaşkınlıktan sonra, elinden geldiğince doğal bir sesle yanıt verdi Vali Okutan:

“Evet, biliyorum. Hemen denizden su çekmeye başlayın. Su dolaşımı sağlansın. Küçük havuzlardaki balıkların yeni havuzlara aktarılması için de plastik kanallar hazırlansın.”

Telefonu kapatırken, gözleri dolu dolu olmuştu Vali Bey’in. “Bu gençler her kimse, bir mucize yaratıyorlar,” diye düşünüyordu. “Ama onların tek başlarına gerçekleştirdikleri bu başarıyı, kendi çalışmam gibi gösteremem. Üstelik bu gençlerin varlığı, başkalarına da örnek olacaktır.”

O gün akşama kadar yeni havuzlar suyla doldurulmuş, balıklar plastik kanallarla onların içine aktarılmıştı. Akşam haberlerinde Vali Okutan, “ÇKT’nin çok değerli katkısıyla, kalkan balığı havuzlarımız öngördüğümüz tarihten bir ay önce tamamlanıp hizmete sunulmuştur. Bu havuzlar sayesinde önümüzdeki yıl Karadeniz’e en az 10.000 kalkan yavrusu bırakmayı umuyoruz. ÇKT ile bu olumlu işbirliğimiz devam ederse bu sayı katlanarak artacaktır,” diye bilgi veriyordu basın mensuplarına.

ÇKT yine gündeme gelmişti. Herkes ÇKT’nin ne

olduğunu merak ediyordu. Vali Okutan, sorulara gülümseyerek yanıt veriyor, "Yaptığımız çalışmalara olumlu katkıları bulunan bir sürü yardım ve hizmet kuruluşu var. ÇKT bunlardan biri. Kendilerini açığa çıkarmak istemiyorlar. Biz de onların gizli kalma kararına saygı gösteriyoruz," diyordu.

O gece Vali Okutan'ın cep telefonu çaldı.

"Basına, bizimle ilgili ipucu vermediğiniz için çok teşekkür ederiz. Saygılarımızı sunuyoruz sayın valimiz," diyordu Barış'ın sesi.

"Asıl ben size teşekkür ediyorum çocuklar," dedi Vali Okutan. "İnanıyorum ki daha pek çok ortak proje gerçekleştireceğiz sizlerle birlikte."

Haberleşme aygıtına yaklaşıp, "Sizi seviyoruz valimiz!" diye bağırdı çocuklar.

"Ben de sizi çocuklar," dedi vali.

"Birimiz hepimiz, hepimiz dünyamız için!" diye bağırdılar sonra da.

Vali Okutan, o gece kulağında çınlayan bu seslerle mutlu bir uyku uyudu.

Çocuklar, olaylarla ilgili bilgi vermek üzere Atlantis'e bağlandıklarında, Atamya'nın tüm gelişmeleri TV haberlerinden izlemiş olduğunu gördüler.

"Sizlerle gurur duyuyorum," dedi Atamya. "Hele koskoca bir valiyle böyle sıcak bir iletişim kurabilmeniz inanılmaz bir başarı."

"Bu bizim değil, Vali Nuri Okutan'ın başarısı,"

dedi Tekin. "Bilgin Amca söylemişti, oradan biliyorum. Her türlü yeniliğe açık bir insan o."

"Böyie bir dost bulduğumuz için kendimizi çok şanslı saymalıyız," diye söze girdi Enki arkadan. Sunku, en geriden el sallıyordu çocuklara.

"Eminim onunla pek çok projede işbirliği yapabileceğiz," dedi Atamya.

"Bilgin Amca söylemişti; Okutan, en çok eğitime önem verirmiş," dedi Tekin.

"Belki o konuda da işbirliği yapabiliriz onunla," dedi Enki.

"Daha yolun çok başındayız çocuklar. Vali Okutan gibi insanların da yardımıyla, pek çok şey başaracağız."

O gece hepsi de rahat bir uyku uyudular. Düşlerinde, yalnızca güzellikler gördüler.

Atlantis Tatili Başlıyor

Yaz tatili başlamıştı. Çevre Kardeşliği Takımı'nın tüm üyeleri tatil hazırlığı içindeyken Atamya'dan bir haber geldi:

"Birlikte çalıştığımız şu kısa süre içinde öyle önemli işler başardınız ki ödül olarak beşinizi birden Atlantis'te konuk olarak ağırlamaya karar verdik. Haftaya pazar günü için gene piknik izni alın annelerinizden."

Beşi birden, "Yaşasınnnnn!" diye bağırды. "Birimiz beşimiz... Beşimiz dünyamız için!" diye eklediler ardından da.

Atamya Dede'nin zamanlaması mükemmeldi. Çünkü bir hafta, on gün içinde tatile gidecekti hepsi. Bu yıl ailesinin maddi durumu tatile gitmeye pek uygun olmayan Barış için de harika bir fırsat olacaktı bu.

Daha önce açıklamıştı Atamya. Atlantis'te bir hafta kalacaklardı ama geriye döndüklerinde, aradan en çok birkaç saat geçmiş gibi olacaktı.

O pazar için annelerinden piknik izni aldılar. Piknik sepetleri, mayolar, toplar, salıncak ipleri, köfteler, börekler, salatalıklar, domatesler, marullar, havuçlar, taze soğan ve biberler hazırlandı. Elma, armut, kayısı gibi meyveler torbalandı.

Çocuklar bütün bu hazırlığın anlamsız olduğunu düşünüyorlardı ama Atlantis'e gittiklerinde, çok şaşırtıcı bir şey yaşayacaklardı. Dış dünyanın doğal ortamında üretilen bu besinlerin tümü, tadına bakma olanağı bulabilen Atlantislileri çok mutlu edecekti.

Pazar sabahı erkenden parkta, her zamanki yerlerinde buluştular. Atamya, her zamankinden değişik bir balon yollamıştı onları almak için. Büyüktü ve içinde koltukları vardı. Birkaç dakika sonra kendilerini Karadeniz'in üstünde uçarken buldular. Sonra balon bir anda denize daldı. Suyun altında da havadaki kadar hızla ilerliyordu.

Denizin altındaki görüntüler büyülemişti hepsini. Neredeyse soluk almadan, aralarından geçtikleri balık sürülerini, denizaltı bitki örtüsünü izliyorlardı. Yarım saat sonra, denizin dibindeki tüm yaşam belirtileri yok olmuştu. Çok az ışık sızıyordu yukarıdan bu derinliklere.

"Karadeniz'in, canlıların yaşamadığı katmanına

geldik," dedi daha önce bu yolculuğu birkaç kez yapmış olan Tekin.

Sözlerini yeni bitirmişti ki derinliklerde ışıltılı bir kubbe gördüler.

Balon yaklaştıkça büyüdü kubbe. Gözlerinin görebildiği tüm alanı kapladı. Deniz dibinin karanlığında, gözlerini kamaştıran bir ışıltısı vardı.

Balon, kubbeye dokunduğu anda, süzülerek içeriye girdi.

Tekin, Atlantis'le ilgili bilgilerini arkadaşlarına daha önce anlatmış olduğundan, gördükleri şeyler çok şaşırtmadı çocukları. Ama anlatılanları hayal etmekle bu dünyayı gözleriyle görmek çok farklıydı.

Deniz dibinin loş ışığından sonra, tepede parlayan yapay güneş, gözlerini kamaştırmıştı. Gözleri ışığa alıştıktan sonra çevreyi incelemeye başladılar. Balon, sanki onlara etrafı inceleme olanağı sunmak için havada asılı gibi durmuştu.

Gördükleri sakin, huzurlu ortamı heyecanla izliyorlardı. En çok ilgilendikleri şey, uçan koltuklar olmuştu. Hiç ses çıkarmadan, rüzgâra kapılmış bir tüy gibi yüzlerce beyaz koltuk uçuyordu havada.

Her yer yemyeşildi. Yeşilliklerin kimi yerlerinde, bin bir renkli çiçeklerin öbeklendiği çiçek tarhları bulunuyordu.

İlerideki büyük mavi topu gösterdi arkadaşlarına Tekin.

“İşte Atlantis’in yaşam kaynaklarından biri: Bor işleme merkezi... Bor mineralini deniz suyuyla işleyerek öyle bir yakıt oluşturmuşlar ki çıkan atık hidrojen, oksijen ve su buharı. Bunlar da havaya karışıp kentin havasının yenilenmesini sağlıyor.”

“Yani buradaki her şey bor minerali sayesinde mi işliyor?” diye sordu Elif.

“Evet. Bor, Atlantis’in her şeyidir. Yapay güneş bile enerjisini bordan alıyor.”

“Ama dünyanın en zengin bor kaynakları bizde, Türkiye’de!” diye bağırdı Emre. “İstesek biz de böyle gelişkin bir uygarlık oluşturabiliriz!”

“Ama henüz nasıl kullanılacağını bilmiyoruz.”

“Onlardan öğreniriz.”

“Henüz biz de dünya da böyle bir teknolojiye hazır değiliz. Düşünsene bir; sahip olduğumuz güçle ya biz dünyaya egemen olmaya çalışırız ya da bu

gücü elimizden almak için başka ülkeler birleşip bize saldırırlar. Atlantis, bu yüzden gizli kalmak zorunda.”

Balon yeniden ilerlemeye başlamıştı.

İlginç kubbeleri, minik kuleleri olan, masallardan çıkmışa benzeyen şirin bir yapıyı gösterdi arkadaşlarına Tekin.

“Bakın bu bir okul. Bizim ilköğretim okullarımızın bir benzeri...”

Balon oraya doğru ilerledi. Çocuklar gördükleri bu yapıya bayılmışlardı. Bizim soğuk yüzlü okullarımıza hiç benzemiyordu. Çiçekli bir bahçesi, top ve oyun alanları vardı. Oyun alanlarında keyifle oynayan çocukları görebiliyorlardı buldukları yerden.

“Keşke bizim okullarımız da böyle olabilseydi,” diyerek iç geçirdi Aslıhan.

Balon, kentin üzerinde kısa bir tur attıktan sonra, görünürdeki en yüksek binanın çatısına kondu. Buradan bir asansör düzeneğiyle, bol ışıklı bir salona taşındı. Ardından çocukların oturdukları koltukları bırakarak kayboldu. Çocuklar çevrelerine bakarken duvardaki büyük boy televizyon ekranı aydınlandı. Ekranda Enki, Atamya ve Sunku vardı.

“Hoş geldiniz çocuklarım,” dedi Atamya. “Dış dünyadan getirmiş olduğunuz, burada salgınlara neden olabilecek virüslerden arınmanız için on beş dakika kadar bu odada kalmanız gerekiyor. Kızılötesi ışınlar sizleri bunlardan arındıracak.”

Geçmek bilmeyen bir on beş dakikaydı bu. Sonunda bir kapı açıldı. Çocuklar piknik sepetlerini de alarak oraya doğru ilerlediler.

Üç yaşlı Atlantisli, sevgi gösterileriyle karşıladı onları. Ellerindeki tepeleme dolu sepetleri gördü ve hemen Sunku, "Bunlar da ne böyle?" diye sordu.

"Piknik sepetlerimiz," dedi Aslıhan.

"Bizde pikniğe böyle gidilir," diye ekledi Elif. "Tıkınacak bir sürü şey alır; bir yandan oynar, bir yandan yersiniz."

"Yani bu sepetler yiyeceklerle mi dolu?" diye sordu Enki gözleri parlayarak.

"Evet. Meyveler, sebzeler, peynirler, börekler, köfteler... İçecek olarak da ayran ve meyve suları var."

"Ayran mı?" diye sordu Atamya belli bir heyecanla. "Yukarı dünyanın en merak ettiğim içeceklerinden biri."

Elif hemen sepetine el attı, bir kutu ayran çıkardı.

"Buyur Atamya Dede, bir bak tadına. Hepimize yetecek kadar var sepette."

"Yok," dedi Atamya, "o koca kutuyu tek başıma içersem israf etmiş olurum."

Koşup yandaki dolaptan üç bardak getirdi. Elif'in açtığı kutudaki ayranı bardaklara bölüştürüp arkadaşlarına sundu.

Üç yaşlı Atlantisli, ayranlarından birer yudum alıp gözlerini yumarak damaklarında gezdirdiler. Yüzleri

ışıl ışıl olmuştu. Sanki bildiğimiz ayran değil, bir yaşam kaynağıydı içtikleri. Hiç konuşmadan, ağır ağır yudumlayarak bitirdiler ayranlarını.

“Yaşamım boyunca bu kadar lezzetli bir şey içmemiştim,” dedi Atamya sonunda. Enki dudaklarını yalıyordu. Beş kafadar şaşkınlıkla bakıyorlardı onların bu haline.

“Bizim daha önce hiç aklımıza gelmemiş olan bir şeyi yaptınız çocuklar,” dedi Sunku onların bu şaşkın hallerini görünce. “Denizin altında yaşamaya başlamamızdan bu yana geçen binlerce yıl içinde, yeryüzünde o kadar çok şey değişti ki... Bunların hiçbirini tam anlamıyla bilmiyoruz. Son on yılda internetin yaygınlaşmasıyla bilgilerimiz arttı. Ama onlar da sanal bilgiler.”

“Örneğin mısır bitkisini bilmezdik 15-20 yıl önce-sine kadar. Fırtınada batan mısır yüklü bir motor sayesinde tanıdık bu bitkiyi. Şimdi kocaman mısır tarlalarımız var,” dedi Enki. “Yetiştirdiğimiz hayvanların etinden de sütünden de yararlanıyoruz. Ama süttten yoğurt, peynir, ayran yapmayı bilmiyoruz.”

“Aaa, çok kolay!” diye atıldı Aslıhan. “Sütünüz varsa yoğurt yapmayı da ayran yapmayı da hemen öğretebilirim size. Peynir için maya gerekir. Onu da eve gidince yollarım.”

Aslıhan'ın böyle ortaya atılması hepsini birden güldürdü.

"Görülüyor ki sizin bizden olduğu kadar, bizim de sizden öğrenebileceğimiz çok şey var. Ama karşılıklı öğrenme işlemine başlamadan önce, sizi kalacağınız yere götürelim."

Sepetleri göstererek, "Bunları buzdolabı gibi serin bir yerde korursak bozulmalarını önlemiş oluruz Atamya Dede," dedi Tekin.

Atamya, hemen çocukların anahtarlıklarına benzeyen aygıtına bir şeyler söyledi.

"Tamam," dedi, "çaresine bakılacak."

Üç yaşlı Atlantisli, bizim beş kafadarı asansörle indirerek dışarıya çıkardı. O çok beğendikleri okula götürdüler. Kalacakları odaları gösterdiler.

Odalarında, her birinin bedenine uygun, incecik kumaştan kısa kollu bol tişörtler, bol pantolonlar vardı.

Atamya, "Burada mevsim değişmez. Sıcaklık hep aynı derecelerde olduğu için kendi giysileriniz terletecektir sizi. Bizim giysilerimizle daha rahat edersiniz," dedi.

On dakika sonra yeni kıyafetleriyle okuldaki sınıflardan birine gittiler. Yaşıtları olan yirmi kadar çocuk bekliyordu onları.

"Siz, şimdi tanışacağınız çocukların kahramanlarıdır," diye açıklamıştı Enki sınıfa giderken. "Sizin dünya üzerindeki serüvenlerinizi bu çocukların hepsi televizyon yayınlarında izledi. Günlerdir, buradan

size nasıl yardımcı olabileceklerini tartışıyorlar. Sizinle yaptığımız çalışmalarda onlara da görev veremeye karar verdik. Ama bu daha sonra konuşacağımız bir şey. Şimdi tanışın, anlaşın ve dostluklar kurmaya çalışın.”

Bir anda çevrelerini saran hayranlarıyla üç beş dakika içinde kaynaşıverdiler.

Bir ara Elif, Enki'nin yanına sokuldu:

“Hişt, Enki Dede... Biz nasıl anlaşıyoruz sizin çocuklarla? Onlar bizim dilimizi, biz sizin dilinizi bilmiyoruz ama şakır şakır konuşuyoruz. Nasıl oluyor bu?”

“Düşünce okuma yeteneği sayesinde güzel Elif'im,” diye yanıtladı onu Enki gülererek. “Onlar düşünce okumayı biliyorlar. Biz de buraya gelirken sizin beyinlerinizin bu yeteneğini geliştirdik.”

Elif bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki lüle lüle sarı saçlı bir oğlan gelip çekiştirdi kolundan:

“Elif gel, çok güzel bir fikrimiz var. Arkadaşlar seninle paylaşmak istiyor bunu.”

Az önce tanıştığı Kalha'ydı bu. Çok sevimli bir oğlandı. Hemen sevmişti onu Elif. Yüzü pembeleşti. Enki Dede'ye baktı. Gülümseyerek eliyle, “Git,” diye işaret etti Enki. Elif koşarak kendisini bekleyen çocuk grubuna katıldı.

• • •

Üç yaşlı Atlantisli, az sonra bir araya gelmiş, ço-

cukların heyecan içinde birbirleriyle kaynaşmasını izliyordu.

“Kardeşlerim,” dedi Atamya, “çocukların bu sıcak kaynaşması gelecek için büyük umutlar verdi bana. Hem dünyamızın kirlilikten ve küresel ısınmadan kurtuluşu hem de bizim yeniden yeryüzüne çıkmamız konusunda...”

“Aynı duyguları ben de paylaşıyorum kardeşim,” dedi Sunku.

“Belki biz göremeyeceğiz ama bu güzel çocuklar aydınlık bir geleceği birlikte yaşayacaklar,” dedi Enki.

“Merak etmeyin, biz de görebileceğiz bu güzel geleceği,” dedi Atamya. “Az önce, yapay bir adayla Atlantis’in denizin üstüne çıkarılması için neler yapılabileceğini araştırmalarını bildirdim araştırma geliştirme birimimize. Kubbemiz bizi nükleer saldırılardan bile koruyabilecek kadar güçlü. Gerekmedikçe açmayız onu. Sağlık birimiz ise bizi etkileyebilecek mikrop ve virüslere karşı bağışıklık kazanmamızı sağlayacak aşilar geliştirmeye başladı bile. Dünyamızla, yaşamın kaynağı olan güneşimizle yeniden kucaklaşmaya hazır olun kardeşlerim.”

Bunları söyledikten sonra gitti Atamya.

Bu sırada, Atlantisli çocukların isteğini kıramayan Aslıhan, dünyanın güzelliklerinden bir demet sunan şarkısını söylemeye başlamıştı:

*İlgaz Anadolu'nun sen yüce bir dağsın
Baharla yeryüzünde, güzellerin başsın
Yalçın kayalıkların göklere yükseliyor
Senin dumanlı başın bulutları deliyor.*

*Yükseklerden akıyor, ne güzel berrak sular
Eteklerinde otlar, sürülerle kuzular...*

"Evet," diye düşündü Enki, "sanırım bu beş küçük çocuk, bizim yurdumuzda, kendi yurtlarında ve tüm dünyada yeni bir çağ başlatıyor..."

Çocuklar şarkı söyleyip eğlenirken Enki gökyüzünün, güneşin, bulutların, ayın altında dolaşırken hayal etmeye başladı kendini.

Atlantis'in en büyük düşüydü bu. Belki de kısa bir süre sonra gerçekleşecekti.

Kitapla ilgili düşüncelerim:

Three horizontal dotted lines for writing, enclosed in large hand-drawn brackets.